Enternasyonalist Proleter

Enternasyonal Komünist Partisi

Nr. 2 - ARALIK 1981

Fiatı: 1 DM 2,50 FF/20 FB/1 fl/1 FS/40 Lira

YAŞASIN BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF MÜCADELESİ !

Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok.

Kazanacakları bir dünya var.

İçindekiler:

Bizim Partimizi ne belirler: Marx'tan Lenine, Komünist Enternasyonalın ve İtalya komünist partisinin kuruluşuna (Livorno 1921) kadar politik devamlılığın iddiası; Enternasyonalın bozulmasına karşı, »bir ülkede Sosyalizm« teorisine karşı, Stalinist karşıdevrime karşı Komünist Solun mücadelesi; Halk-Cephesinin ve Faşizme karşı burjuva direnmenin reddi; kişiye bağlı ve parlamenter her politikaya karşı, işçi sınıfı ile bağ içinde devrimci teorinin ve örgütün zorlu tekrar kurulması.

Türkiyede gündemde olan enternasyonalist komünistlerin görevleri ve devrimci eylem perspektifleri!

20 seneden beri Türkiyede kapitalist sömürü ile sermaye birikimi bir taraftan gittikçe daha geniş bir alanda keskinleşirken diğer taraftan işçi sınıfın ve onun peşinde olan diğer ezilen kesimleriyle yoksul yığınların sosyal direniş hareketleri gelişirken, devrimci güçlerin açık ve gerçekten komünist nitelikte bir proğramın, stratejinin, örgütün etrafında birleşmeleri ve örgütlenmeleri devamlı olarak engellenmişdir. Bu önemli sorunun değerlendirmesini Enternasyonalist Proleter'in gelecek sayılarında daha derin bir şekilde yapmaya çalışacağız. Fakat şimdiden bu konudaki temel gerçekleri hattırlatmayı zorunlu görüyoruz.

Türkiyede sosyal hareketi ile devrimci teorinin ve partinin arasındaki gelişen uçurumun asıl nedeni, burjuvaların yardımıyle, marksizmin yalancı ve aldatıcı stalinist maskesinin arkasında yayılmasına dayanmaktadır. Türkiyede devrimci komünist teorinin stalinci karşı-devrimci burjuva ışığında yayıldığından dolayı, istekli devrimci güçler hiç bir zaman komünizmin asıl temellerine ve ilkelerine tamamen ve en açık şekilde sarılamamışlardır. Bundan böyle sınıf mücadeleyi yönetebilecek nitelikte bir devrimci stratejinin ve eylem perspektiflerin ifade edilmeleri gerektiği zaman bu konu en bulaşık şekilde değerlendirilmiştir. Örneğin 1960 senelerinin sonunda, devrimci marksist açıdan, mücadele yolları ve yönü tamamen yanlış bir şekilde kanıtlanmıştır. Bir taraftan Türkiyenin artık kapitalist ekonomiye dayandığını iddia eden güçler (ki komünist devrimci tahlil açısından tamamen doğru bir gerçektir) sosyalist devrimin gündemde olduğunu iddia ederek (bu da doğrudur) aynı zamanda sosyalist savaşımı reformist görüşlere ve yasalara saygı çerçevesi içersinde seçimcilik perspektivine bağlamıştırlar (gayet tabii ki bu nitelikte olan bir mücadele yolu tamamen yanlıştır ve karşı-devrimcidir). Diğer taraftan, bu reformist ve barışçı görüşlere karşı haklı olarak sınıf mücadelenin şiddete dayanması zorunlu olduğunu iddia eden güçler aynı zamanda gündemde olan devrimi milli kurtuluş demokratik devrimi olarak nitelemekteydiler (bu görüşte tamamen yanlıştır); yani aslında bu güçler iyi, niyetle olsa bile, ancak daha radikal şekilde kemalist burjuva hareketini tekrarlamakla yetiniyorlardı ve sınıf mücadelesini burjuva perspektifden ayıramamaktadılar. Böyle bir değerlendirme Türkiyenin artık kaçınılmaz olarak kapitalist ilişkilerin içersinde geliştiğini saklıyordu ve işçi sınıfın gücünü tüm burjuva ve küçük-burjuva etkilerden bağımsız olarak proletarya diktatörlüğün kurulmasına bağlıyacağına ve sosyalist devrimi asıl hedef olarak kabul edeceğine aslında proleter gücünü küçük-burjuva çerçevesi içersinde boğmaktaydı.

Aslında, bizim hep iddia ettiğimiz gibi, bugünkü Türkiyede asıl sorun işçi sınıfın, kendi öz metodlarına dayanarak ve örgütlenerek, şiddetli ayaklanma yolu ile proletarya diktatörlüğünü kurmasıdır. Türkiye dünya pazarında emperyalist güçlere bağımlı olarak yer aldığından dolayı ve gelişmiş ülkelere nazaren geç kapitalistleştiğinden dolayı, Türkiyede kurulacak işçi komünist iktidarı direkt olarak sosyalizmi inşa edemezse bile(zaten bir tek ülkede, ne kadar gelişmiş olursa olsun ekonomik açıdan, sosyalizmin hemen inşa edilmesi olanaksızdır) [illegible] hem yerli sömürülen işçi ve yoksul yığınların (en başta ezilen yoksul kürt kitlelere derhal kendi kendine kader tayin hakkını tanıyarak) çıkarlarını savunan hem de dünya emperyalist dengenin yıkılmasını ilerleten tedbirler alacaktır. Böylecede bu geçici dönemde işçi sınıfı tüm ezilen diğer kesimlerin önderliğini üstlenerek proleter diktatörlüğü ile sosyalizme giden yolu takip edecektir. Bunun için Türkiyede gündemde olan tek devrimci perspektif komünist ihtilalıdır.

Sözümüzü burada bitermek için 12 Eylül darbesinden önce dağıttığımız bir bildirinin sonucunu tekrarlamakta yarar görüyoruz: "Türk devletine karşı işçi sınıfı ancak kendi gücüne ve örgütlenmesine dayanması gerekir ve herhangi bir yasal veya yasa dışı, demokratik veya faşist maskesi arkasında gelişen burjuva şiddetine ve diktatörlüğüne karşı gerçek özsavunmasıyla karşı-koyması gerekir. Bunun için Türkiyede, işçi sınıfı, zorunlu silahı olan, devrimci ve enternasyonalist komünist partisi etrafında örgütlenmesi şarttır. Ancak böyle bir parti, silahlı ayaklanma yolu ile, türk kapitalist devletin yıkılmasına ve proleter diktatörlüğün kurulmasına kadar mücadeleyi yöneltebilir. Ancak komünist enternasyonalist bir partinin yönetimi altında proleter devrimi Türkiyede sonuna kadar kapitalistler ile toprak mülkiyetcilerinin mülksüzleştirilmelerini ve kürt kitlelerinin kendi kendine kader tayin hakkının gerçekleşmesini sağlayabilir. Bu önlemlerin hepsi doğrudan doğruya sosyalist değillerse bile, orta doğu bölgesinde iğrenç emperyalist düzenin yıkılmasına yol açacak güçtediler ve dünya komünist devrimini hazırlamaktadırlar."

Yazışma adresi:

WESTBERLIN
edition programm
Postfach 301 730
1000 Berlin 301

BRD-ÖSTERREICH
edition programm
Postfach 108
2000 Hamburg 6

Postscheckkonto 9635-107 — Berlin-West
Gert Eichhorn — edition programm

FRANSA:
Editions Programme
20, rue Jean-Bouton
75012 Paris

BELÇİKA/HOLLANDA:
J. A.
BP 199
1060 Bruxelles 6

İSVİÇRE:
Editions programme
12, rue du Pont
1003 Lausanne

DRUCK: Eigendruck

ViSdP: Gert Eichhorn
Postfach 301730
1000 Berlin 301

YAŞASIN DEVRİMCİ BAĞIMSIZ SINIF MÜCADELESİ!

Bütün dünyada, Batılı emperyalist ülkelerde, az gelişmiş burjuva ülkelerde ve yalancı şekilde "sosyalist" görünen (ve aslında kapitalist nitelikte olan) ülkelerde, kapitalizmin ekonomik bunalımı gittikce gelişmektedir. Bu bunalım üretim güçlerin burjuva çerçevesi içersinde geliştiğinden dolayı sermaye birikimin kaçınılmaz neticesidir. Zira burjuvazinin kârlarını korumak ve artırmak için kapitalist güçleri, ve en başta onların çıkarların savunma silahlı komitesi olan kapitalist devletleri, işçi sınıfını ücretli köleliğin boyunduruğu altında tutarak tüm proleterlerin ve yoksul yığınların çalışma, yaşama ve mücadele etme koşullarına karşı saldırmaktadırlar. Böylece her yerde burjuva çıkarlarını korumak için kapitalist devletleri işçilere ve ezilen yoksul kitlelere karşı devamlı olarak sürdürdükleri baskıyı kesinleştirmek ve artırmak mecburiyetindedirler. Her yerde kapitalist düzeni fabrikalarda çalıştırmaya devam ettirdiği işçi sınıfın bir kısmını gittikce daha yoğun şekilde sömürmektedir ve diğer işçi kesimlerini işsizliğe itmektedir. Bu da yetmiyormuş gibi yoksul köylü tabakalarını mülksüzleştirerek, iş güçlerini satmaya sürükleyerek, kırlardan şehirlere ve şehirlerden emperyalist sanayi bölgelerine (en başta avrupa ülkelerine) sürü gibi iterek göç etmeye mecbur etmektedir. Her zaman ve her yerde burjuva düzeni tüm işçilere ve yoksul yığınlara ancak pahalılık, fakirlik ve sefalet içinde yaşamaya izin vermektedir. İşte kapitalizmin ve ücretli köleliğin gerçek yüzü.

Fakat egemenliğini korumak için burjuva sınıfı gittikce işçilerin, yani bizim emeğimize ve sömürülmemize dayanarak aslında ister istemez onu mezara gömebilecek güçte olan sınıfın yani proletaryanın gelişmesine yol açmaktadır: çünkü her yerde kapitalist üretimi, sermaye birikimi ve sosyal zenginlikler işçilerin sömürülmesine bağlıdır. Üstelikte dünya emperyalist düzeni, mülksüzleşmiş köylü ve yoksul yığınlarını göç etmeye sürükleyerek ve değişik yerlerden gelen kitlelerini aynı çalışma ve yaşama şartlara bağlıyarak ırk ve milliyet ayırımların üstünden işçilerin birleşmesinin temellerini ister istemez inşa etmektedir. Böylece işçiler sınıfsal mücadele metodlarını kullandıkları takdirde ve enternasyonalist dayanışmaya sarılarak öz çıkarlarını savunmak için birleştıkleri takdirde bu iğrenç kapitalist ve emperyalist düzeni yıkabilecek ve insanlığın komünist kurtuluşu için tahri sahnesinde yer alan bir güç teşkil edebiliceklerdir.

Zaten bu tehlikeyi gayet iyi bildikleri için dünyanın bütün burjuva devletleri, sahte "sosyalist" maskesi arkasında saklanan devletler dahil, işçi direniş hareketlerini engellemek ve bastırmak için, ekonomik bunalımla beraber gittikce siperlenmektedirler ve baskı ve sömürme güçlerini zihırlamaktadırlar.

Sözümona "sosyalist" geçinen Rus emperyalist devleti, emperyalist olmaya adaylığını koyan Çin devleti ve doğu bloku ülkeleri ise sanki proletaryanın temsilcilerimişler gibi görünerek aslında, Batıya nazaren değişik mülkiyet biçimlere dayanarak olsa bile, sermaye birikimin gelişmesi için, işçi sınıfını aldatmaya çalışarak onu daha fazla sömürme ve bastırma çabasındalardır (1953'de Doğu Berlin'de, 1956'da Polonya'da ve Macaristan'da, 1970 ve 1976'da yine Polonya'da olduğu gibi). Fakat Stalinci devletlerde bu bilinen ayaklanmaların yanında kim bilir ne kadar bahsedilmeyen direnişler vardır. Durmadan sadece işçi direniş hareketlerini yaratan, ve bastırmaya mecbur kalan, hem etki alanını genişletirmek için ve kendi milli çıkarlarını sağlamak için, hemde emperyalist enternasyonal dengenin sosyal patlamalar tehlikesine karşı jandarmalığını yapmak için değişik bölgeleri (Afganistan gibi) işgal etmeye mecbur kalan bu tip düzen ve devlet ne biçim sosyalizmiş. Aslında burjuva nitelikteki bu düzenin "sosyalist" maskesi gittikce yıpranmaktadır. 1980 yazından beri Polonya'da tekrar gelişen işçi hareketin karşısında Polonya kapitalist devleti polis ve ordu şiddetini kullanmadan önce, ve emperyalist Rus jandarmanın yardımına sığınmadan önce, direnişi bastırmak için evvela karşıdevrimci hükümetin ve stalinci partinin başındaki insanlarını değiştirerek reformist palavralarını kullanıyor ve hatta kilisenin dini gevezeliklerinin ve İnsan Hakları paçavrasını sallayan burjuva güçlerin yardımını kullanmaktadır.

Demokratik maskesini kullanan Batılı emperyalist ve kapitalist devletler ise bir taraftan yasal (yani devlet mekanizmasının polis ve ordu kuvvetlerinden kanunlarından ve kurumlarından oluşan) ve yasa dışı (aşırı sağcı milisler ve faşist komandolardan olusan) şiddetini sürdürmektedirler ve güçlendirmektedirler ve diğer taraftan oportünist ve reformist partilerin (onların peşinde enayice yürüyen antifaşist sözümona aşırı solcu grupların) yalanlarına ve ihanetlerine dayanarak işçi sınıfını seçimcilik, legalizm ve sınıflararası işbirlikcilik batağına itmektedirler. Fakat

(devamı dördüncü sayfada)

(üçüncü sayfanın devamı)
parlamenter ve oportünist oyunlar işçi mücadelelerini felç etmeye yetmeyince burjuva devletleri demokratik maskeyi yana atarak kapitalist diktatörlüğünü en düzenli ve yoğun şiddete sarılarak açıkca sürdürmektedirler. Hep iddia ettiğimiz gibi Demokrasi ve Faşizm karşıt olacaklarına burjuva iktidarını ve egemenliğini durmadan devam ettirmek için kendilerini tamamlayan iki idare biçimleridir.

Kapitalist düzenin dünya çapında devletler arasında yarattığı kaçınılmaz rekabete rağmen tüm emperyalist ve burjuva güçleri işçi direniş tehlikesi karşısında enternasyonal karşıdevrimci dayanışma göstermektedirler. Örneğin Türkiyedeki 12 Eylül askeri darbesinden sonra tüm demokratik avrupa devletleri (yani işçi sınıfının burjuva demokratik metodlarına göre sömürülmesini ve bastırılmasını öngeren devletler) türk askeri iktidarına, değişik karşıdevrimci baskı biçimini kullanmasına rağmen büyük yardım ve dayanışma göstermektedirler (Örneğin Türkiye'ye yeni krediler açarak ve türkiyeli işçilerini daha büyük baskı altında tutmak için vize mecburiyetini uygulayarak) ve askeri iktidar metodların tekrar demokrasiye dönüş yolunu hazırlayacaklarını iddia etmektedirler. Çünkü tüm burjuvalar gayet iyi biliyorlar ki Faşizm ile Demokrasi kapitalist düzenini korumak için ancak kendilerini tamamlayan iki alettir. Polonya ise 1980 yazından beri işçi hareketin gelişmesi ile, şunu açıkca görüyoruz: bütün avrupalı vebatılı emperyalist devletleri bir taraftan, sözümona ideolojik ayırımlara rağmen, "sosyalist" geçinen Polonya devletine proletaryanın mücadelelerini bastırabilmesi için bol para yardımı temin etmektedirler ve diğer taraftan işçi sınıfını korkutmak için ve direniş hareketini felç etmek için sanki Rus ordusunun müdahalesi acil bir tehlikeymiş gibi göstererek sunni şekilde Doğu ile Batı Bloku arasında gerginliğe yol açtılar. Bu da şunu gösteriyor ki batılı ve doğu emperyalist blokları ne kadar rakib olsalar bile işçi devrim tehlikesine karşı elele jandarmalık yapmaya tereddütleri yoktur ve gerçek bir karşıdevrimci dayanışmaya sığınmaktadırlar.

Türkiye'ye gelince 12 eylül askeri darbesi emperyalizmin ve türk kapitalistlerin çıkarlarını garantılemek için burjuvazinin diktatörlüğünü sağlamlaştırmıştır. Fakat bu yeni iktidar aslında Ecevit ve Demirel demokratik hükümetlerinin işçi sınıfın, yoksul yığınların ve kürt kitlelerin direnişlerini ve mücadelelerini ezmek için hazırladıkları yolun uzantısıdır. Artık devamlı şekilde sınıf mücadelesini bastırmak ve tekrar gelişmesini önlemek için burjuva devletin şiddeti ve terörü gittikce daha düzenli ve merkezleşmiş olarak sürdürülmektedir. Bugüne tek 12 aşırı solcu militan hayince asılmıştır, yüzlerce militan polis ve ordunun temizleme operasyonları sırasında vahşice kursuna dizilmişlerdir, binden fazla militan idama mahkum edildi, yüzbinden fazla işçi ve militan tutuklanmıştır. Her gün devletin polis ve ordu kuvvetleri işkenceler, cinayetler, katliamlar, toplu tutuklanmalar ile burjuvazinin baskı ve zulüm politikasını yoğunlaştırmaktadırlar. Bu da şunu gösteriyor ki burjuvalar çıkarları tehlikede bulunduğu zaman, sırf işçileri işçileri ve emekçi kitleleri bastırmak ve aldatmak için ortaya koydukları kanunları ve yasaları çinemeye hiç bir şekilde çekinmiyorlar. Çünkü bu yasalar işçi sınıf mücadelesini legalizmin batağına iterek felç etmek için kullanılan bır paçavradan başka bir şey değildir. Ve bu paçavraları, yetersiz ve geçersiz oldukları zaman, hiç tereddütsüz yana atarak burjuvalar acık şiddet ve terör metodlarına sarılmaktadırlar. Böylecede işçi sınıfını yasalara saygı çerçevesi içersinde tutmak isteyen "ilerici" yurtsever demokratların, yani burjuva antifaşist ve oportünist güçlerin ne kadar aldatıcı oldukları herkezin önünde açıkca ispatlanmıştır. Burjuvazinin şiddetine ve örgütlenmesine karşı işçilerinde kendi öz çıkarları için tüm burjuva etkilerden bağımsız olarak örgütlenmelerini ve şiddetle özsavunmalarını öngörüceklerine bu oportünist güçler burjuvazinin sağcı fraksyonuna karşı sözümona "ilerici" (yani demokratik maskesi ve metodları ile işçi mücadelesini bastırmaya taraftar olan) fraksyonunu desteklemeyi öngörmektedirler. Tek arzuları ancak 12 eylülü yaratan duruma geri dönmek ve burjuva sömürüye tekrar demokratik cilayı sürmektir. Halbuki, biz enternasyonalist komünist devrimciler iddia ettiğimiz gibi, proleterlerin kurtuluşu için burjuva devlet mekanizması hiç bir şekilde demokratleştirilemez fakat tamamen yıkılmalıdır.

Türk burjuva devletin silahlı terörüne ve kapitalist diktatörlüğüne karşı ve sınıf mücadelesini demokratik antifaşist cepheler adına yurtseverlik ve sınıflararası işbirlikcilik burjuva çıkmazına sürüklemek isteyen sözümona "ilerici" ve oportünist güçlerin (ve onların politik rehineleri olan aşırı solcu grupların) oyunlarına rağmen işçi sınıfın, yoksul yığınların ve kürt fakir kitlelerin tek ümidi proleter sınıfsal savaşıma bağlıdır.

Ancak böylece proleterler burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak yaşama, çalışma ve mücadele etme koşullarını korumak için örgütlenerek en geniş şekilde birleşebilirler. Ancak böylece türk burjuva devletine ve emperyalist enternasyonal düzene karşı işçiler sınıf mücadelesini sonuna kadar sürdürerek proleter devrime hazırlanabilirler ve komünist kurtuluş savaşını zafere ulaştırabilirler. Bunun içinde işçi sınıfın en öncü, mücadeleci ve bilinçli elemanları proletaryanın diktatörlüğünü, silahlı ayaklanmalarıyla kurulması için ve ücretli köleliğin ortadan kalkması için zorunlu silahı olan devrimci ve enternasyonalist komünist partisi etrafında örgütlenmeleri şarttır. Tüm devrimcileri ve öncü proleterleri bu görevi gerçekleştirmeye çağırıyoruz.

12 Eylül birinci yıldönümünde

ASKERİ CUNTA TÜRK KAPİTALİST DİKTATÖRLÜĞÜN VE TERÖRÜN BİR BİÇİMİDİR!

YAŞASIN PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ VE DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST KOMÜNİST İKTİDARI!

1980 12 Eylül askeri darbeden beri Türkiyedeki faşist biçimin yerleşmesiyle kapitalist iktidarın terörü ve şiddeti idamlar, cinayetler, katliamlar, işkenceler yolu ile en vahşi şekilde gelişmektedir. Ordunun sayesinde baskı metodları ve aletleri, "temizleme" operasyonların yoğunlaşmasiyle, mahkemelerin devamlı çalışmalarıyle, yeni kanunların ve anayasanın hazırlanmasıyle, yeni politik ve sosyal kurumların yerleşmesiyle, bir kurucu meclisin çalışmaya başlamasıyle burjuva devlet mekanizmasının zıhrlanması en sistemli ve merkezleşmiş şekilde gerçekleşmektedir. Milliyetcilik, yurtseverlik ve atatürkcülük maskesi arkasında proletaryaya, fakır köylülere ve, en başta kürt yığınları olmak üzere, ezilen azınlıklara, yoksul kitlelere karşı sürdürülen burjuva terörün gölgesinde patronlar, kapitalist olmakla meşgul olan toprak ağaları,mülkiyetci kesinilar rahatlık ve eğlence havası içinde kârlarını çoğaltarak ve çıkarlarını savunarak zenginleşirken devrimci militanlar, en mücadeleci öncü işçiler ve emekciler asılmaktadırlar, çeşitli "temizleme" operasyonları yolu ile topluca öldürülmektirler ve tutuklanmaktadırlar, işkence ve zulüm altında çiğnenmektedirler. Buna yanı sıra türkiyeli tüm işçi sınıfı ve yoksul yığınları her gün gittikçe kapitalist baskı ve sömürü boyunduruğu altında devamlı şekilde mülksüzleştirerek en feci sefalet, fakirlik ve işsizlik içinde bastırılmaktadırlar.

Zira türkiyedeki, faşist biçiminde gelişen, burjuva terörü kapitalist gelişmenin ve ücretli köleliğin oluşturdukları çelişkilere dayanmaktadır. Bu iğrenç kapitalist diktatörlüğün nedeni ve amacı işçilerin, mülksüzleşen kitlelerin ve ezilen yığınların tüm sosyal direniş ve savunma hareketlerini kanlar içinde boğarak ve önleyerek türkiyedeki sermaye birikimini kolaylaştırmaktır ve türk kapitalizmin enternasyonal finans emperyalizmiyle derinleşen ekonomik bağlarını güçlendirmektir. Bundan böyle 12 Eylül askeri darbesi "İnsan Hakları" ve "demokratik özgürlükler" burjuva yalancı ve delikdeşik paçavralarını sallayarak aslında emperyalist çıkarlarını mudafa etmek ve genişletmek için Demokrasiyi savunuyormuş gibi görünen tüm batılı devletlerin (en başta ABD emperyalizmi ve Avrupa Konseyi üyesi olan Federal Almanya ve Fransa emperyalist devletleri) yardımıyle düzenlenmiştir. Türk devleti ve ordusu bu emperyalist güçlerin hem politik ve sosyal (örneğin 12 eylülden bir kaç hafta önce bir sürü avrupalı ülkeler türkiyeli göçmen işçilere vize mecburiyetini tatbik ettiler) hem ekonomik hem de askeri bakımdan gösterdikleri önemli yardımlarından yararlanabilmiştir. Emperyalist devletlerin yardımı bir taraftan stratejik etkenlere ve diğer taraftan ekonomik çıkarlara dayanmaktadır. Türkiyede burjuva sermaye birikimi ve kapitalist sömürü ilişkileri emperyalist ekonomik pazara bağımlı olarak geliştiklerinden dolayı Türkiyenin borçlanması durmadan artmıştır ve çok büyük boyutlara varmıştır. Bu borçlanmanın yarrattığı cırolardan ve faizlerden faydalanmak için emperyalizm türk devletini çoktandır türkiyeli işçi ve emekçi kitlelerinin yaşama ve çalışma koşullarını çiğnemesi ve sosyal patlamaları bastırması ve önlemesi için hazırlamıştır. Bunun için türkiyedeki faşist iktidarın yerleşmesi bu enternasyonal stratejik ve ekonomik etkenlerede bağlıdır.

Fakat bir seneden beri Türkiyede askeri diktatörlük yolu ile gelişen terör ve baskı aniden gökten düşmemiştir. Aslında türk devletin demokratik ve parlamenter maskesi ve biçimi altında geliştiği döneminde tüm politik burjuva güçler tarafından hazırlanmıştır. Zaten demokratik döneminde katliamlar, cinayetler, polis baskıları, işkenceler, askeri müdahaleler ve devamlı karşı-devrimci şiddet gelişmişlerdir. MSP, MHP, AP'den CHP'ye kadar, demokratik çerçevesi içerisinde, tüm bu partiler, değişik ölçüde ve çeşitli roller paylaşarak olsa bile- hem hükümetteyken hem de resmi muhalefetteyken devamlı olarak kapitalist düzeni ve burjuva çıkarlarını korumak için türk devletine hizmet etmişlerdir ve onu yönetmişlerdir. Zaten 197o'den beri eski parlamento ve anayasa yürürlükteyken en demokratik şekilde, TBMM tarafından bir sürü vilayetlerde (bilhassa işçi hareketlerinin geliştiği kentlerde ve kürt kitlelerin mülksüzleştirildikleri ve direndikleri bölgelerde) örfi idare ilan edilip uzatılmıştır ve ordu gittikçe türk burjuva demokrasinin açık dayanağı olarak kullanılmıştır.

Bunun için, hep iddia ettiğimiz gibi demokratik döneminde kapitalist yumruğunu oluşturan devlet güçleri askeri darbeyi işçi direnişlerini kırma ve bastırma nihai çözüm yolu ve aleti olarak hazırlamışlardır. Bundan böyle 12 Eylülde kurulan askeri faşist iktidar burjuva demokrasinin doğal uzantısıdır. BU DA ŞUNU GÖSTERİYOR Kİ FAŞİZM KAPİTALİST DEMOKRASİNİN DOĞAL ÜRÜNÜDÜR, BURJUVA PARLEMENTARİZMİN YOKSUL YIĞINLARIN VE PROLETER KİTLELERİN KÖLELEŞTİRİLMELERİNE YOL AÇAN BASAMAKTAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR. BUNUN İÇİN DEVRİMCİ ENTERNASYONALİST KOMÜNİSTLERİN MATERYALİST DYALEKTİK GÖRÜŞLERİNE GÖRE DEMOKRASİ İLE FAŞİZM KARŞIT OLACAKLARINA BİLAKİS KAPİTALİST DÜZENİN SAVUNMASINDA BİRLEŞEN VE KENDİLERİNİ TAMAMLAYAN İKİ DEĞİŞİK ALET OLDUKLARI AÇIKCA İSPATLANILMAKTADIR. Zaten askeri darbeyi yapar yapmaz kapitalist türk ordusu "gerçek" demokrasiye tekrar dönülmesini hazırladığını derhal iddia etti. Böylece açık şiddet ve terör metodlarını kullanırken burjuva diktatörlüğü gelecekte çıkarlarının devamlığını sağlamak için demokratik idare biçimini şimdiden emniyet supapı olarak, zorunlu olarak yarın tekrar gelişecek sosyal direnişlerini legalizmin ve barışcılığın batağına itebilmek için hazırlamaktadır.

(devamı altıncı sayfada)

(beşinci sayfanın devamı)

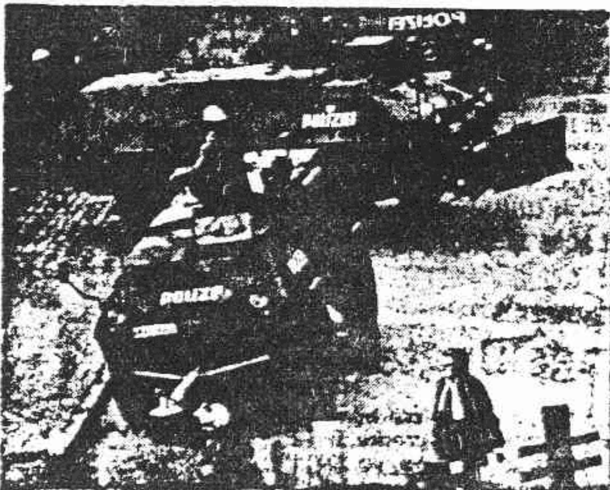
Bundan böyle türkiyedeki proleter devrimciler için gündemde olan kutsal görev türk devletin tekrar demokratik biçimine dönmesi değil fakat bu burjuva devletin proleter devrim ve silahlı ayaklanma yoluyla baştan aşağa kadar yıkılması ve proletaryanın komünist diktatörlüğü kurulmasıdır. Çünkü türk faşist iktidarına karşı zafere ulaşabilmek için sürdürülmesi gereken mücadele, tüm liberal burjuvaları ile alçak reformist ve oportünist güçlerin kurdukları demokratik tuzaklara düşmeden, ancak proletaryanın, bütün küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak, öz sınıfsal kavgasına bağlıdır. Yani kapitalist sömürünün ve ücretli köleliğin boyunduruğun altından kurtularak işçi sınıfın ve onun peşinde tüm ezilen yoksul yığınların kurtuluşuna kaçınılmaz olarak bağlıdır. Bu proleter kurtuluş hareketin ilk koşuluda işçi sınıfının sınıflararası işbirlikçiliğine, sınıflararası popülist ve yurtsever çerçevesi içersinde kurulan halk cepheler stratejisine sırtını dönerek sırf öz çıkarlarını savunmak için savaşmasına ve örgütlenmesine, kapitalistlerin merkezleşmiş ve sistemli şiddetine ve örgütlenmelerine karşı öz sınıfsal şiddetini kullanmasına ve öz savunmasına dayanmaktadır. Bugün proleter sınıf mücadelesi metodlarını benimseyerek zorunlu savaş aletleri olan gerçek komünist partisi etrafında toplanarak ve bilinçlenerek sınıfsal yöntemlerle kararlı savunmalarını sürdürerek yarın burjuva devletine karşı yürütecekleri saldırıyı ve hücumu başarabilmek için, devrimci hazırlanmalarını ilerletebilecek güce sahip çıkabileceklerdir.

Fakat bugün Türkiyede cesur şekilde olsa bile yanlış stratejilere dayanarak, çeşitli bölünmeler arasında savaşan grupların avrupadaki uzantıları ve yanlıları sınıf mücadelesi sahnesinde savundugumuz ve komünist proleter kurtuluşa kadar savunacağımız mücadele metodlarını, yöntemlerini ve stratejisini önericeklerine türk faşist iktidarını kınamak için ve direniş koşullarını hazırlamak için demokratik görüşlerden ve batılı liberal sözümona "ilerici" güçler ile sınıflararası legalist ve barışçı cepheler kurma stratejisinden ayrılamamaktadırlar. Böylece gerçek bir proleter dayanışma ve direniş hareketini engeleyerek bu gruplar, en başta Dev Yol olmak üzere, çoğu zaman askeri cuntayı kınama hareketin ön koşulu olarak "ilerici" liberal burjuva güçlere ve kurumlara (örneğin kapitalist devletlerin aleti olan Avrupa Konseyini barışcı şekilde Türkiyeyi protesto etmeye çağırarak) başvurulmasını öngörmektedirler. Bu gülünç ve enayi hedefi gerçekleştirmek için Avrupada ne kadar barışcı pasifist, legalist, sınıflararası işbirlikçi oportünist güçler var ise bu güçlerin desteğini arayarak türk askeri iktidarına karşı esaslı direniş hareketini kolaylaştırabileceklerini ve ilerletebileceklerini en sorumsuz ve enayi şekilde inanmaktadırlar.

Aslında türkiyeli göçmen işçilerin politik bilinçlenmelerini, politik silahlanmalarını, öz örgütlenmelerini engeleyen bu yanlış yöntemlere sarılarak, bu "aşırı solcu" gruplar burjuva ideolojisinin etkisi altında olan kamuoyunun desteğini ve sempatisini çekmeye çalışmaktadırlar. Böylece demokratik tuzağın en derin bataklarına düşmektedirler.

Ancak anti-kapitalist temellere[1] ve proleter enternasyonalizme dayanarak ve burjuva anti-faşizmden ayrılarak devrimciler gerçekten etkili ve sonuçlu bir proleter dayanışma ve destek hareketin ve proleter antifaşist direnişin gelişmesi ve örgütlenmesi için katkıda bulunabilirler. Liberal, reformist ve oportünist güçlerin tüm yalanlarına rağmen böylece avrupalı demokratik devletlerin türkiyedeki sürdürülen iğrenç ve vahşi terörün suç ortakları olarak bütün türkiyeli işçilerin önünde nitelemek mümkün olabilir. Bu şekilde türkiyeli işçilerin burjuva demokrasiyi faşist iktidar biçimine nazaren "herkez" için daha yararlı ve üstün olduğunu iddia etmeksizin bilinçlenmeleri, örgütlenmeleri ve direnmeleri kolaylaşabilmektedir. Bu dayanışma ve destekleme hareketinin gelişmesi için türkiyeli proleterler türk faşist cuntanın asıl kökü kapitalist sömürüye dayandığından, enternasyonal burju-

ALMAN DEMOKRASİ... ...TÜRK FAŞİZM

KENDİLERİNİ TAMAMLAYAN İKİ BASKI

MHP DAVASININ ÜZERİNE

19 Ağustos 1981'de MHP'nin bir sürü militanının, yöneticilerinin ve Türkeşin yargılanması dev bir dava çerçevesi içersinde başladı. Davanın ilk gününden itibaren askeri iktidarın emrinde kapitalistlerin uşağı olan ve türk devleti tarafından türkiyeli işçileriyle yoksul yığınlarını aldatan ideolojik baskı âleti olarak kullanılan türk basını sütunlarında bu olaya en büyük yer vermiştir. Devrimci komünistler en bilimsel şekilde bu davanın gerçek anlamını açıklamak zorundadırlar ve bu davanın aracılıyle türk burjuvazinin kapitalist diktatörlüğünü güçlendirmek ve sağlamlaştırmak için giriştiği politik oyununu en somut ve kesin şekilde tahlil etmek görevi ile başbaşadırlar.

x x x

Bundan böyle açıkca şunu iddia etmemiz lâzım ki bu davanın ilk rolü 12 Eylül darbesiyle kurulan askeri iktidarın hem aşırı sola hem de aşırı sağa karşı yapıldığını ispatlamaya çalışmaktadır. Bir taraftan 140 000'den fazla işçi ve yoksul yığınlar topluca tutuklanırken, yüzlerce mücadeleci militanlar çeşitli "temizleme" askeri ve polis baskı operasyonlar aracılığı ile en vahşi şekilde bastırılırken ve katledilirken, yüzlerce insan kapitalistlerin cellatları tarafından işkence görürken ve hapislerde öldürülürken, 12 devrimci militan asılırken, yüzlerce solcu militan idama mahkum edilirken, diğer taraftan türk burjuva devleti Türkeşi ve proleterler ile ezilen yığınlara karşı demokratik döneminde devletin gölgesinde ve yardımıyle düzenlenen suikastlarda ve katliamlarda en açık şekilde isimleri karışan MHP'nin militanlarını haftalardan beri süren ve daha her halde haftalarca sürecek olan bir davada yargılamaktadır. Böylece türk askeri kapitalist devleti, zaten proleter devrimin açısından karşı-devrimci nitelikte olan atatürkcü mirasa dayanarak, sanki sınıflar ve partiler üstü olduğunu kanıtlama çabasındadır.

Aslında Türkeşin davasına büyük reklam yapılırken, burjuva devletin demokratik döneminde MHP'nin etrafında örgütlenen ve çeşitli Ecevit ve Demirel hükümetlerin desteği ile devlet mekanizmanın, polisin ve ordunun içersine yayılan faşist komandoların çoğu serbest bırakılmaktadırlar ve bundan sonra direkt olarak askeri hükümetin emrin de nefret verici karşı-devrimci faaliyetlerini Türkiyede ve Avrupada devam etmektedirler. Böylece bu komandoların çoğu dün türkiyedeki burjuva diktatörlüğün parlementer cilası altında sürdürdüğü baskı ve katliam politikasının bir aletiyken, mücadeleci işçilere, yoksul yığınlara ve devrimci militanlara karşı edindikleri tecrübeyi artık direkt olarak askeri iktidarın emrine koymaktadırlar: MHP'nin davası bütün bakışları kendine çekerken eski komandoların çoğu, devletin resmi baskı ve terör teşkilatlarında yer almaktadırlar ve, aynı zamanda, Avrupada, yerli emperyalist devletlerin ve türk devletin yardımıyle, aşırı sağcı, faşist ve milliyetci derneklerini ve örgütlerini yöneltmektedirler. Yani, kısacası, MHP davasının gölgesinde türk devleti, kapitalist vahşi baskı ve sömürü politikasını yoğunlaştırmak için, demokratik döneminde bu komandolara tanıdığı kısıtlı örgütsel özerkliği redetmeleri şartı ile ve devletin merkezleşmiş baskı stratejisinin kalıbına yer almayı kabul ettikleri takdirde ve devletin kollektif disiplinini tüm baskı operasyonlarının temel koşulu olarak öngördükleri takdirde, "kapatılan" ve yahut "yasak" edilen eski faşist ve aşırı sağcı komandoların elemanlarının çoğunu direkt olarak hem Türkiyede hem de Avrupada kullanmaya devam etmektedir.

Bu neticeye varabilmek içinde MHP davasının ikinci amacı artık işçi sınıf savaşımı bastırmak için gereken tek silah devletin merkezleşmiş şiddetli baskısı olduğunu anlayamayan, eylem ve örgütsel özerliklerini korumaya kalkınan eski faşist güçlerini dize getirmektir. 12 Eylülü hazırlamak için faşist ve aşırı sağcı komandoların faaliyetleri demokratik burjuva devletin gölgesinde ve yardımıyle dün ne kadar yararlı

(devamı sekizinci sayfada)

12 Eylül birinci yıldönümünde

(altıncı sayfanın devamı)

vaların karşı-devrimci dayanışmalarına karşı sözümona ilerici bir burjuva fraksyonun desteği peşinde koşacaklarına avrupadaki işçi sınıfın dayanışmasına başvurabilecek güçte olabilirler. Geniş ve birleştirici bir destekleme hareketi etrafında hep beraber "sınıfseverlik" bayrağın arkasında omuz omuza enternasyonalist proleter direniş eylemlerini etkici şekilde sürdürebilirler.

(1) Bu yazı avrupadaki düzenlenen 12 Eylül 1981 çeşitli yürüyüşlerde bildiri halinde dağıtılmıştır. Bir baskı hatasından dolayı bildiride "anti-kapitalist temellere" yerine "kapitalist temellere" diye yazılmıştır. Bildirimizi okuyan gerçek devrimci yoldaşlar kendilerinden bu baskı hattasını düzeltmişlerdir.

İDAMLARA KARŞI !
İŞÇİLERİN VE YOKSUL YIĞINLARIN TOPLUCA TUTUKLANMALARINA KARŞI !
KÜRT KİTLELERİN EZİLMESİNE KARŞI !
KAHROLSUN DEMOKRATİK VEYA FAŞİST MASKELİ BURJUVA DEVLETİ !
YAŞASIN İŞÇİLERİN BAĞIMSIZ SENDİKAL VE POLİTİK ÖRGÜTLENMELERİ !
HER ZAMAN VE HER YERDE YAŞASIN SINIF MÜCADELESİ !
YAŞASIN İŞÇİ SINIFIN VE YOKSUL KİTLELERİN KURTULUŞU !
YAŞASIN PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ !
YAŞASIN DÜNYA KOMÜNİST DEVRİMİ !

(yedinci sayfanın devamı)
olmuşlarsa 12 Eylül'den sonra artık devletin en sistemli ve düzenli kollektif ve disiplinli baskı politikasının haricinde yerleri kalmamıştır.

Bu olguda türkiyedeki egemen burjuva sınıfların ve devletin takip ettikleri sınıfsal politikanın doğal uzantısıdır. Hep iddia ettiğimiz gibi, aşırı sağcı ve faşist komandolar ile partiler her zaman Türkiyede kapitalist demokrasinin bir yumruğunu teşkil etmişlerdir, devletin resmi ve yasal baskı güçlerin (polis, ordu, mahkemeler vs.) faaliyetlerini tamamlamışlardır. İster Ecevit hükümet ister çeşitli milli cephe hükümetler dönemindeki devletin gölgesinde ve onun açık yardımıyle yapılan katliamlar bu gerçeği en kesin şekilde ispatlamaktadır. Üstellik 12 Eylül'den önce komandoların ibret verici terör eylemleri sayesinde türk burjuvazisi hem işçi ve yoksul kitlelerin mücadelerine karşı sürdürdüğü terörü ve zulmü yoğunlaştırabiliyordu hem de orta sınıflar arasında tutucu ve mülkiyetci davranışlarını kolaylaştırarak "anarşiye" ve "düzensizliğe" karşı kamuoyunun (yani burjuva ideolojinin etkisi altında olan kesimleri) bir askeri müdahaleyi tek çözüm yolu olarak göstermeye hazırlayabilmekteydi.

Aynı zamanda faşist komandoların terör eylemleri oportünist güçler için işçi sınıfın şanlı mücadelerini "demokrasiye ve kanunlara" saygı adına anti-faşist demokratik cepheler stratejisinin içersine kilitleyerek sınıflararası işbirlikcilik, barışcılık, legalizm ve reformizm batağına itebilecek bahaneyi ve koşullarını oluşturmaktaydılar. Fakat bütün bu çabalara rağmen, türk devletin demokratik çerçevesi içersindeki hareket eden resmi ordu ve polis yasal güçlerin ve aşırı sağcı faşist komandoların birleşik faaliyetlerine dayanan baskı zulüm ve katliam metodları işçi sınıfın kahraman savaşımlarını ezmeye ve bastırmaya yetmeyince 12 Eylül askeri darbesi faşist komandoların sayesinde yaratılan "düzensizlik" havasını bahane edinerek sözümona tüm anarşiye karşı mücadele etmek iddiasıyle yapılmıştır. Yanı açıkcası burjuvazi en mücadeleci işçilerin ve militanların demokratik devletin ve faşistlerin saldırılarına karşı, yanlış politik görüşlere ve temellere dayanarak olsa bile, HAKKLI OLARAK şiddetle sürdürdükleri özsavunmalarını sanki "anarşinin" kökünü oluşturduğunu iddia ederek askeri müdahaleyi hazırlamıştır. Böylece terörü yok etme bahanesiyle 12 Eylül askeri darbesi işçi sınıfına ve yoksul yığınlara karşı daha sistematik boyutta ve düzenli terör eylemlerine girişmiştir; bu darbenin devamlılığınıda sağlamak için devlet yetiştirdiği faşist grupların mülkiyetci orta sınıflar ve burjuvazi içersinde yarattıkları emniyetsizlik havasından da yararlanmıştır. Bundan böyle milliyetcilik ve devletin bütünlüğü palavraları adına kapitalist terörü sürdürebilmek için türk devleti faşist güçlerin eylemlerinden yararlandıktan sonra bu güçlerin artık lüzumsuz haline gelen MHP'yi yargılayarak kullanmaya devam etmektedir. BU DA ŞUNU GÖSTERİYOR Kİ TERÖRÜN GERÇEK KÖKÜ VE ASIL SEBEBİ İSTER PARLAMENTER İSTER ASKERİ MASKESİ ALTINDA GELİŞEN BURJUVA POLİTİK DİKTATÖRLÜĞÜN KORUDUĞU KAPİTALİST DÜZENE, SÖMÜRÜYE VE BASKIYA YANİ ÜCRETLİ KÖLELİĞE BAĞLIDIR. KAPİTALİST TERÖRE KARŞIDA TEK ÇÖZÜM YOLU SİLAHLI AYAKLANMA YOLU İLE KURULAN PROLETARYANIN DİKTATÖRLÜĞÜ VE TÜM İNSANLIĞIN KURTULUŞUNU HAZIRLAYAN ENTERNASYONAL KOMÜNİST DEVRİMİDİR.

xxx

MHP davasının ikinci amacı, gösterdiğimiz gibi, demokratik çerçeveyi geçici olarak kaldırdıktan sonra, demokratik dönemindeki burjuvaların kullandıkları tüm yasa dışı güçlerini bir tek disipline sokmak ve devletin otoritesi altında 12 Eylüle kadar bu örgütlere tanıdıkları kısıtlı özerkliliği yok etmekti . Ayrıcada gösterdiğimiz gibi, 12 Eylülün yarrattığı yeni dönemde bütün baskı güçleri, işçi direnişlerini en sistematik ve devamlı şekilde bastırabilmek için, gittikce zihrlenen devletin içersinde en merkezleşmiş şekilde yer alma zorundadırlar.

Bundan böyle MHP'ye, eski biçiminde, ihtiyaç kalmadığından dolayı, yargılanması burjuva devletin partiler üstünde ve sınıflar üstünde türk milletinin bütünlüğünü savunan güç olarak görünebilmesini temin etmektedir. Hatta bu hokkabazlıkları gerçekleştirmek için MHP'nin bazı militanlarının ve dahi yöneticilerinin ve dahi Türkeşin idam edilmeleri gerekirse, artık lüzumsuz hale geldiklerinden dolayı, türk devleti hiç teredüt etmeden Menderesi nasıl zamanında feda etmiş ise, aynı şekilde Türkeşi de feda etmekten kaçınmaz. Her zaman ve her yerde kendi çıkarlarını korumak içinburjuvazi artık yaramayan, lüzumsuz ve etkisiz hale gelen aletlerini ve uşaklarını feda etmeye hazırdır.

Fakat tahlilimizi burada durdurmak yetersiz olur. MHP'yi yargılayarak türk devletin üçüncü bir amacı vardır: sınıf mücadelesi sahnesinde türk kapitalizmin ve emperyalist devletlerin kârlarını korumakta yıpranan tüm eski partileri devamlı olarak ortadan kalkmalarını hazırlamak ve onların yerine, kapitalizmin çıkarları açısından, daha etkili yeni partilerin kurulmalarını kolaylaştırmak, Yani MHP'yi yargılayarak askeri iktidar sanki sol ve sağ kavramlarının üstünde olduğunu göstererek aynı zamanda politik sahnenin yenilenmesine ve baştan aşağa tekrar düzenlenmesine yol açmaktadır: MHP'den sonra türk devleti diğer partilerini de bir temel disiplin kalıbına sokabilmek gücünde olabilecektir. Böylece kapitalist devletin amacı, demokrasiye dönüş çerçevesi içersinde, yani açık diktatörlüğün üstüne, emniyet sibopu olarak, tekrar parlamenter boya çekerek, kurulacak yeni partilerin evvelâ burjuvazinin toplu çıkarlarını korumalarını öngörmelerini (yanı en önemli görev olarak tüm kişisel çıkarların üstünden evvelâ tüm burjuva toplumun dengesini ve devamlılığını kabul etmelerini) temin etmek ve sonra çeşitli kapitalist güçlerin ve çıkarların isteklerini korumalarını ve temsil etmelerini sağlamaktır. Parlamenter burjuva demokrasi Türkiyede 2o seneden beri ancak ordunun süngülerinin gölgesinde gelişebildiğinden dolayı artık gelecekte, kapitalist diktatörlüğü açık terör biçimini ancak geçici olarak (5 ve yahut 10 sene süresinde olsa bile) gösterebileceğinden dolayı, devamlılığını garantilemek için tekrarsınıf-

(devamı dokuzuncu sayfada)

Avrupada kahrolsun bozkurt faşist komandoları

Sınıfsal özsavunmamızı örgütlemek için direnelim !

Türkiyedeki yerli kapitalistlerin ve batılı emperyalist devletlerin çıkarlarını korumak için tezgahlanan I2 Eylül askeri darbenin türk devletin başına getirdiği militarist iktidar işçilere, yoksul köylü yığınlara ve ezilen fakir kürt kitlelerine karşı en şiddetli zulüm ve baskı politikasını sürdürürken sanki aynı şekilde "aşırı uçların", yanı "aşırı sağcı ve aşırı solcu" grupların "anarşik eylemlerine karşı mücadele etme ve böylece demokrasiye dönüş yolunu hazırlama görevini üslendiğini iddia etmekteydi.

Aslında, hep iddia ettiğimiz gibi, bu darbenin gerçek amacı hem gittikce daha yoğun şekilde direnen türkiyeli işçi sınıfın ve yoksul yığınların mücadelelerini en ağır şekilde bastırmak hemde, bu görevi gerçekleştirebilmek için, burjuva diktatörlüğün bir yüzü olan demokratik maskeyi yana atarak, parlamenter rejim döneminde yasal polis ve ordu güçleri ile yasa dışı faşist, aşırı sağcı komandolar arasında paylaşan tüm baskı âletlerini en sistematik ve düzenli şekilde direkt olarak türk devletin ellerinde merkezleştirmekti.

Bu neticeye varabilmek için I2 Eylül darbesi batılı demokratik ve parlamenter emperyalist devletlerin (en başta ABD ve Federal Almanya olmak üzere) maddi, ekonomik ve askeri yardımıyle düzenlenmiştir, bu demokratik devletlerin desteği ile vahşi zulüm ve baskı politikasını sürdürebilmektedir. Emperyalist güçlerin egemonyası altında gelişen enternasyonal ve türk yerli sermaye birikiminin devamlılığını garantilemek için Türkiyede kapitalist burjuva devleti en merkezleşmiş şekilde zırhrlanmıştır. Bundan böyle türk devleti I2 Eylüle kadar çeşitli aşırı sağcı gruplarına ve MHP nin faşist komandolarına kışıtlı eylem özerkliği tanıdıktan sonra (bu özerklik sayesinde bu gruplar, devletin yardımıyle I Mayıs I977 yada Kahramanmaraş katlıamlarını yapabilmeşlerdir) bu güçlerin hareketlerini artık Türkiyede desteklemeyi zorunlu görmemektedir. Hatta bu örgütlerin faaliyetlerinden yararlandıktan sonra yöneticileriyle mensublarını tutuklayarak ve yargılayarak türk devleti burjuva diktatörlüğün tekrar demokratik parlementer biçimine dönmesinin koşullarını hazırlamaktadır ve sözümona sınıf ayırımların üstünde olduğunu ve "türk milletinin bütünlüğünü" savunduğunu ınandırma çabasındadır.

Fakat türk devleti ve avrupalı emperyalist devletleri şimdilik aşırı sağcı politik güçlerin ve faşist komandoların desteği Türkiye

(devamı onuncu sayfada)

MHP DAVASININ ÜZERİNE

(sekizinci sayfanın devamı)

lararası işbırlikciliğini temin eden ve sınıf mücadelesini frenleyen demokratik tuzaklara başvurması şarttır. Demokrasiye bu dönüş yolunu becerebilmek için daha disiplinli, düzenli, rütbeli ve üniformalı bir parlamentarizm kurma zorundadır. Üstelik türk kapitalist devleti, daha disiplinli, kısıtlı ve zırhlı bir parlamenter maske yerleşince, milletin bütünlüğü, atatürkcü cumhuriyetinin bölünmezliği gibi ilkelerin politik sahnede daha derin bir şekilde yer-

x x x

leşince, türk devleti reformizmin, demokratik maskenin genişlemesi adına, kaçınılmaz olarak önerecek istekler aracılıyle tekrar işçi sınıfını, iyice bastırdıktan sonra, sınıflararası işbirlikçilik ve legalizm batağına itebilecek güçte olabileceğini kanıtında.

İşte MHP'nin davasının arkasında tezgahlanan tüm oyunlarının gerçek anlamı. Zaten Ekim 1981'de Türkeş'in yargılanması devam ederken tüm partilerin resmi ve devamlı olarak kapatılmaları eleştirdiğimiz bu politik stratejisinin en açık ifadesidir.

Fakat en vahşi "temizleme" operasyonlara dayanarak aynı zamanda eski partilerini yenileyerek türk kapitalizmin evvelâ kollektif çıkarlarını müdafa etmelerini garantileyerek askeri disiplinli parlamentarizmin yerleşmesini hedef edinen bütün bu politik çabalara ve oyunlara rağmen proletaryanın sınıf mücadelesi hiç bir şekilde durdurulamıyacaktır. Türk burjuvazinin ve emperyalist güçlerin tüm ümitlerine rağmen Türkiyede kapitalist sömürünün ve sermaye birikimin yetiştirdikleri devamlı çelişkilerden dolayı işçi sınıfıyle yoksul yığınların tekrar savaşmamaları tamamen olanaksızdır. Devrimci komünistlerin görevi ise türk devletinin emperyalist demokratik devletlerin yardımıyle, sürdürdüğü vahşi baskıya karşı, kendi egemenliğini devam ettirmek için rütbeli demokrasiye dönüş yolunu hazırlamasına karşı proletaryanın sınıf savaşımın zafere ulaşabilmesi için komünist programın etrafında işçilerin örgütlenmelerini gerçekleştirmektir ve sınıfsal kurtuluş kavgalarını devrime kadar yöneltmektir.

(1) Ecevetin kasım ayında 4 ay hapise mahkum edilmesi bu gerçeğin bir açık örneğidir.

Sınıfsal özsavunmamızı örgütlemek için direnelim !

de lüzumsuz olduğunu düşünüyorlarsa bile Avrupadaki türkiyeli göçmen işçilerini tehdit altında tutmak için ve direniş hareketlerini önlemek için henüz bu grupların faaliyeti yararlı olabileceğini düşünmektedirler. Bunun için avrupadaki türkiyeli göçmen işçi yığınlarını tehdit, terör ve baskı altında tutmak için türk askeri devleti, avrupalı demokratik burjuva devletlerin yardımıyle, bilhassa Federal Almanyanın desteği ile, türk faşist bozkurt komandoların örgütlenmelerini ve güçlenmelerini düzenlemektedir.

Böylece esasen Almanyada ve bilhassa Hamburg da "bozkurt" faşist komandolar göçmen türkiyeli işçilerine karşı bir sürü terör eylemlerini sürdürmektedir. Bu terör eylemlerin ve saldırıların amacı hem türkiyedeki burjuva diktatörlüğün mücadeleci işçilere ve öncü elemanlara karşı sürdürdüğü "temizleme operasyonlarını" ve baskı politikasını devam etmektir hem de Almanyada (ve yarın diğer avrupalı ülkelerde) bu durumdan yararlanarak alman devletin türkiyeli işçilerin tüm direniş hareketlerini engellemek için ve sömürülmelerini yoğunlaştırmak için aldığı tedbirlerini tamamlamaktadır. Bu da şunu açıkca gösteriyor ki türkiyeli işçilerin çalışma, oturma ve yaşama koşulları gittikce bastırılmasında ve göçmenliğin kontrolunun kesinleşmesinde işçilerin savunmalarını engellemek ve felçe uğratmak için alman emperyalist devletiyle faşist "bozkurt" komandoları elele çalışmaktadırlar.

Bütün Avrupada olduğu gibi Almanyada da ekonomik bunalım gelişirken bir taraftan Alman Federal devleti emperyalist kapitalist çıkarlarını ve kârlarını korumak için işçi sınıf mücadelesini ve tüm direnen (çoğu işsiz olan) gençlere karşı (en başta boş konutları işgal eden gençler olmak üzere) en sert ve şiddetli baskı operasyonlarını sürdürmektedir. Diğer taraftan türk faşist komandoları alman yerli işçiler ve işsiz gençler ile göçmen türkiyeli işçilerin birleşik bir direniş mücadelede birleşmelerini önlemek için terör eylemleriyle alman devletin baskı politikasını tamamlamaktadırlar. Zaten her gün göründüğü gibi alman polisi türk faşist komandolarını korumaktadır.

Bundan böyle alman devletiyle boz kurtlar aynı karşı-devrimci ve anti-proleter cephede birleşirken alman devletinden türk faşist komandolarını yasaklamasını beklemek en büyük yanılgı olur: hem türkiyeli işçilerin gerçekten öz savunmalarını engeller hem de türkiyeli işçiler ile diğer göçmen işçilerin, göçmenliğin kontroluna karşı direnmelerini frenler, hem de tüm göçmen işçiler ile alman işçi sınıfının kapitalist sömürüye, baskıya ve saldırılara karşı tek cephe çerçevesi içersinde direnmenlerine mani olur.

Bunun için, bugünkü durumda, öne konulması gereken slogan faşist komandoların alman devleti tarafından yasaklanması olamaz. Evvela bu tip slogan sanki boz kurtların eylemlerini ancak (aslında bu eylemlerden yararlanan) alman burjuva devleti yasaklayabilecek güçte olduğu yanlış görüşü yaymaktadır: halbukkı faşist bozkurtların tehditleri saldırıları ve terör eylemleri pratikte felçe uğraması ancak işçilerin gücüne dayanan proleter sınıfsal metodlarını kullanan kitlesel öz savunmasına bağlıdır. Tüm düşmanlarına karşı işçi sınıfın özsavunması etkili olabilmesi için proleter anti-kapitalist yöntemlere, sarılarak işçilerin tüm küçük-burjuva antifaşist demokratik yanılgılardan, barışçı legalist ve reformist görüşlerden bağımsız olarak, işçilerin öz gücüne ve kavgalarına dayanması zorunludur. Hiç bir zaman proleterler bir burjuva gücün, bilhassa emperyalist alman devletin, işçilere karşı hareket eden başka bir burjuva gücünü kendiliğinden yasaklamasını bekleyemezler. Bu yanlış karşı görüşü savunanlar ancak reformizmin batağına düşüp sınıflararası işbirliğini önerip işçi direniş hareketini, barışçılık ve legalist çerçeve içersinde hapsedip çıkmaza sürüklemektedirler. Marksistlerin hep iddia ettikleri gibi proleterlerin mücadeleri ve kurtuluşu ancak proleterlerin ürünüdür.

Üstellik gerçekten bağımsız sınıf mücadelesi metodlarına dayanan bir proleter özsavunma direniş hareketi olmadan alman devleti türk faşist komandolarını yasaklasa bile bu tip bir idarı tedbiri tüm türk örgütlerin yasaklanmasını öneren bir çerçeve içersinde gerçekleştirir. Böylece bir taraftan aslında almanyadaki türkiyeli işçi ve solcu örgütlerin yasaklanmasına bahane olur. Diğer taraftan türk faşist komandoların başka bir isimle tekrar örgütlenmelerine hiç bir şekilde mani olmaz bilakkis bozkurtların eylemlerinin devamlılığını kolaylaştırır. Bu tip bir tedbir, alman devletinin demokratik maskesini yenileyerek, direniş hareketini legalist çerçevede hapis tutarak, aslen türkiyeli işçilerin bağımsız olarak öz örgütlenmelerini engelleyebilir.

Türk faşist komandoların tehdit eylemlerine ve alman demokratik burjuva devletin idarı ve polis baskılarına karşı işçi olarak örgütlenebilmemiz ve direne-bilmemiz zorunlu olarak demokratik legalist ve sınıflararası işbirlikciliğini öneren reformist tuzaklarının ve hokkabazlaklarının en kesin şekilde kınanmasına bağlıdır. Ayrıca bozkurtlara karşı mücadelemiz ve özsavunmamız sadece türkiyeli işçilerini ilgilendirmemektedir. Bu kavgada tüm diğer göçmen işçilerini ve yerli alman işçilerini birleşik proleter dayanışmaya ve desteğe çağırmamız gerekir: çünkü bozkurtlara karşı özsavunmamız proletarya ile tüm burjuva güçlerin arasındaki sınıf mücadelenin bir safhasıdır.

Kapitalist baskıya karşı alman burjuva devleti tarafından zaten olanaksız olan hiç bir yardım beklemeden, gerçekte etkisiz olan ve bizi çıkmaz-lara sürükleyen reformist yöntemlerden ayrı kalarak ve kendi proleter gücümüze dayanarak tüm türkiyeli göçmenlerin ve diğer milletlerden göçmen işçileri ile alman yerli proleterlerin birliğini hazırlayan ve ilerleten özsavunmamız ve örgütlenmemiz zorunludur. Fabrikalarda, mahallelerde türk faşist bozkurtların ve onları koruyan alman devletin ve polisin müdahalelerine karşı direnmemiz mümkündür. İşte kurtuluş yolunda ilk savaş görevimiz.

Bağımsız işçi partisi için

2. Gelecek dünya partisinin temelleri

(birinci sayının devamı)

1848'den bu güne, proletaryanın devrimci hücum savaşları ve işçi hareketlerin yenilgileri ile oluşan mücadele deneylerinin ve pratik tecrübelerin ışığında işçi sınıfının içersinde gelişen politik karşı güçler ve akımlara karşı komünistlerin sürdürdükleri mücadeleler sayesinde marksizmin teorik, politik silahları gittikçe kesinleşmiş ve gerçekleşmiştir.

Zira "Manifesto"'da, o dönemdeki işçi sınıfın tarihsel gelişim seviyesinin ışığında, "komünistler, öteki işçi sınıfı partilerine karşı duran aynı bir parti oluşturmazlar" ve "onlar, proletarya hareketini biçimlendirecek ve bir kalıba sokacak kendilerine özgü sekter ilkeler ileri sürmezler" diye Marx ve Engels tarafından hala iddia edilebilirdi. Reformist veya anarko-sendikalist güçler bu sözlere dayanarak, komünistler proleter sınıf savaşımını yönetmeye hedeflendiklerinden dolayı, işçi sınıfın gerçekten komünist ilkelere sarılan bir tek devrimci parti etrafında örgütlenmesini engellemek için bu cümleleri aldatıcı bir şekilde yorumlamışlardır ve tekrarlamışlardır. Bu güçlerin amacı her zaman marksizmin görüşlerini ve savunduğu devrimci yönü önlemektir.

Aslında "Manifesto"'nun yazıldığı dönemde, yani 1848 senelerinde, proleter hareketi bir taraftan sınıf mücadelesini reddederek ve böylece gerçeklerden uzak kalarak ancak soyut görüşlerini idealist bir şekilde tatbik etmeye kalkışan sektlerden ve diğer taraftan (İngilteredeki Şartizm gibi -daha doğrusu ingiliz şartizmin sol kanadı gibi- ve fransadaki Blankistler gibi) esasen işçi kesimlerini kapsayan ve örgütleyen fakat hiç bir sosyal programa dayanmayarak politik idareyi elde etmeyi hedeflenen politik partilerden oluşmaktaydı. Bundan dolayı o dönemdeki gündemde olan en önemli sorun hem proletaryanın gerçek mücadele hareketine iş-

1

tirak ederek bu sektleri eleştirmek ve geride bırakmaktı hem de, karşılıklı olarak, gerçekten işçi olar örgütlerin sürdürdükleri sı nıf mücadelenin içersine ko münist teoriyi yaymaktı. Böy lece ekonomik, sosyal ve po litik tutarlı görüşe ve pro grama dayanan proleter partinin kurulmasına yol açmak tı. Bunun için "Manifesto"' da Marx ve Engels şunu ifade etmektediler:

"Komünistler öteki işçi sınıfı partilerinden ancak şöyle ayrılırlar: 1) Ayrı ayrı ülkelerin proleterleri nin ulus ölçüsündeki savaşımlarında, her türlü ulusallıktan bağımsız olarak, tüm proletaryanın ortak çıkarlarını gösterir ve öne çı karırlar. 2) İşçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımının geçmek zorunda olduğu çeşitli gelişme aşamalarında her zaman ve her yerde, bir tüm olarak hareketin çıkarlarını temsil ederler.

"Onun için, Komünistler, hem uygulamada her ülkenin işçi sınıfı partilerinin en ileri ve kararlı bölümüdür -bütün ötekileri ileriye iten bölümüdür; hem de, büyük proletarya yığını üstün de, proletarya hareketinin yürüyüş çizgisini, koşullarını, ve, en sonunda ulaşacağı genel sonuçları, teorik olarak anlamada üstünlüğe sahiptirler.

"Komünistlerin hemen gerçekleştirmek istedikleri amaç, bütün öteki proletarya partilerinkinin aynıdır: proletaryanın bir sınıf olarak örgütlenmesi, burjuva egemenliğinin devrilmesi, proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesi.

"Komünistlerin vardıkları teorik sonuçlar, hiç bir bi çimde, şu ya da bu evrensel reformcu tarafından icat edilmiş, ya da keşfedilmiş düşüncelere ya da ilkelere dayanmaz.

"Bu teorik sonuçlar, yalnız ca, gözlerimizin önünde cereyan eden tarihsel bir hareketin, mevcut bir sınıf savaşımın içindeki gerçek ilişkilerin genel ifadesidir."

(devamı onikinci sayfada

2

Fakat İngelteredeki Şartist partinin yenilgisinden sonra ve Paristeki 1848 haziran işçi ayaklanmasının kanlar içinde vahşice burjuvazi tarafından ezilmesinden sonra artık demokrasi ile proleter komünizmin arasında bir ortaklaşa parti disiplini en kesin şekilde olanaksız olmuştu: tarihin bütün Avrupada ortaya koyduğu pratik öğretim şunu gösteriyordu ki burjuvaların önerdikleri demokrasi ancak kendi çıkarlarını korumak için ve prekapitalist feodal güçleri yenmek için kapitalist sınıfın kurmak istediği yeni bir devlet biçiminden başka bir şey değildi. Burjuvaların silahlı ve zorlu aleti olan bu demokratik devlet'de işçilere hiç bir taviz vermeye hazır olmadığını açıkça ispatlamaktaydı. Böylece demokrasi ile proleter komünizmin arasında ortadan kalkamayan derin bir uçurum oluşmuştu. Bundan dolayı devrimcilerin o dönemdeki kullandıkları "demokrasinin elde edilmesi" sloganı yani tutucu güçlerin baskısından kurtularak işçilerin ve ezilen yoksul kitlelerin çıkarlarını korumak için "politik idarenin elde edilmesi" ancak burjuvalardan <u>ayrı</u> olarak, ve onlara karşı eyleme geçerek, şiddetli ayaklanma, devrimci diktatörlük ve terör yolu ile elde edilebileceği kesinleşmişti.

Bu yönün gerçekleşmesinde burjuva devlet mekanizmanın işçi sınıfı tarafından hiç bir şekilde kullanılamıyacağını ve bilakis yerden göğe kadar yıkılması gerektiğini komünistlerce açıkca ifade edilmekteydi.

Aynı şekilde Paris Komünün oluşturduğu <u>pratik öğretilerin</u> ışığında artık anarşist ve proudhoncularla marksistler arasında bir ortaklaşa örgütsel disiplini tamamen olanaksız olmuştu: Paris Komünün şanlı işçi savaşımı ve acıklı yenilgesi şunu gösteriyordu ki işçi sınıfı zafere ulaşabilmesi için kaçınılmaz olarak devrimci diktatörlüğe ve teröre, yani tutucu ve karşı-devrimci burjuva güçlerini bastıran alet olan

3

(on birinci sayfanın devamı)
~~Fakat İngilteredeki Şartist partinin yenilgisinden son-~~ proleter devlete dayanması zorunluydu. Paris Komünün en önemli öğretisi de yenilgenin esasen işçi sınıfını devrimci savaşımda yönelten örgütsel silahın, yani komünist partinin, yok olmasından dolayı geliştiğini açıklamaktaydı. Böyle acıklı yenilgenin tekrarlanmaması için Marx 25 Eylül 1871'de yaptığı konuşmada şunu ifade etmekteydi:
"Son hareket Komün oldu, şimdiye değin bütün olmuş olanların en önemlisi -ve bu konuda iki düşünce olamaz-, çünkü Komün, siyasal iktidarın işçi sınıfı tarafından fethini temsil ediyordu. Komün üzerine çok yanılmalar oldu. O yeni bir sınıf hükümeti biçimini bulamadı. Tüm çalışma araçlarının üreticiye verilmesi ile ve ücretli köleliğin ortadan kalkması ile varolan baskı koşullarını yok ederek, ve böylece çalışmaya yetenekli herkesi yaşamasına yardımda bulunmak için çalışmaya zorlayarak, sınıf egemenlik ve baskısının tek temelini ortadan kaldırıyoruz. Ama böyle bir değişikliğin gerçekleştirilebilmesinden önce, ilk koşulu proleter bir ordu olan proletarya diktatörlüğü zorunlu bir duruma gelir. İşçi sınıfı kurtuluş hakkını savaş alanında kazanmalıdır. Enternasyonalın görevi, gelecekteki savaşım için, emek güçlerini örgütlemek ve birleştirmektir." (1)

Paris Komünün oluşturduğu pratik mücadele tecrübenin neticesi olarak komünistler ile anarşistler arasındaki ayrılıklar devsel uçurum boyutuna vardığından dolayı Birinci Enternasyonalın örgütsel devamlılığı olanaksız olmuştu. Bundan böyle Engels, 1880 senelerinde Birinci Enternasyonalın başarısızlığından sonra kurulucak yeni Enternasyonalın "hemen komünist" olucağını iddia etmekteydi. Lenin ise Rusyada, yani üretim güçlerin tamamen kapitalist üretim tarzının çerçevesi içersinde geliştiğinden dolayı artık hemen komünist devrimin gündemde olan Batıya nazaran ekonomik yapısı açısından çok geride kalan bir ülkede, partinin kuruluşu hakkında şunu yazıyordu:
"Halen yalnızca bilimsel sosyalizmin ve sınıf savaşımı öğretisinin devrimci teori, devrimci hareketin hedefi olabileceğinin kesin inancı ile, rus sosyaldemokratları (1900 senelerindeki sosyal-demokrat sözü Lenin tarafından kullanıldığı zaman bugünkü proleter komünist anlamını taşımaktaydı) bütün güçleriyle bu öğretiyi yayacaklar, onu yanlış yorumlamalardan koruyacaklar ve henüz genç olan işçi hareketini Rusyada daha belirsiz doktrinlere bağlama yolundaki bütün çabalara karşı koyacaklardır. Teorik düşüncelerin kanıtladığına ve sosyal-demokratların pratik çalışmasının gösterdiğine göre, Rusyanın tüm sosyalistleri sosyal-demokrat olmak zorundadırlar." (2)

Tüm tarihsel gelişin sınıf mücadelesi sahnesinde işçi partinin ya komünist yada komünizme karşıt olarak gelişmeye mahkum olduğunu ve komünizmin ancak marksizme sarılarak yada burjuvaların kullandıkları bir reçete olarak yer almaya mecbur olduğunu açıkca göstermektedir. 1917 Ekim devrimi 19ncu asırın sonunda ve 20nci asırın ilk senelerinde emperyalizmin batılı gelişmiş ülkelerdeki işçi sınıfının azınlık bir kesimine, sömürgelerin en yoğun şekilde sömürülmeleri sayesinde, dağıtığı maddi kırıntılara dayanarak gelişen reformizmin ve oportünizmin aldatın ve ihanetci iddialarını tamamen yalanlamıştır. Ekim proleter devrimi pratik yönde kapitalizmin pasifik şekilde ve barışcılık çerçevesi içersinde kendiliğinden reform yolu ile sosyalizme kadar gelişebileceğini savunan tüm oportünist görüşlere karşı ve bu güçlerin reddettikleri marksist teorik silahların, stratejinin ve komünist ilkelerinin (yani sınıfsal diktatörlüğün ve partinin zorunluluğun) devrimci proleter zafer açısından ne kadar doğru ve geçerli olduklarını ispatlamıştır. Böylece proletaryanın sürdürdüğü mücadelenin tarihinde ilk defa 3ncü Enternasyonalın tüzüklerinin ve tezlerinin açıklanması ile devrimci komünizmin tüm programı işçi sınıfının bilinçlenmesinde yer almıştır ve bu programın işçi sınıfın tarihsel kavgasının birinci gününden son dönemine kadar geçerli olduğu dünya proleter hareketi tarafından benimsenmiştir. Aynı zamanda Ekim Devrimi kesintisiz ve sürekli devrim stratejisini pratikte gerçekleştirerek dünyaya yayılmasına izin veren temellerini yaratmıştır: Komünist Enternasyonalın 2nci Kongresindeki ve Doğu Halklarının Baku Kongresinde hazırlanan tezlerin önerilmesi ile ortak düşmanları olan emperyalizme karşı gelişmiş ülkelerdeki proleter mücadele hareketi ile ezilen az gelişmiş ülkelerdeki ve sömürgelerdeki proleter ve yoksul yığınların kurtuluş savaşının bir tek dünya devrimci eylem düzeyinde ve yönünde birleşmelerini ve komünist bayrağın etrafında örgütlenmelerini ilerletmişlerdir.

Bu açıdan bolşevik partinin kurulmasının oluşturduğu tecrübenin değeri önemli bir gerçeğe değinmektedir. Bir taraftan bolşevik partisi ekonomik ilişkilerin az gelişmiş olduklarından dolayı ve büyük bir ölçüde daha feodal nitelikte maddi temellere dayandıklarından dolayı ekonomik ve sosyal yönde hemen komünist değişimlere girişen bir devrimin gündem olmadığı fakat ancak, Rusya sınırları içinde, anti-feodal devrimin gündemde olduğu bir ülkede kurulmuştur.
Nota: zaten tam kapitalist bir ülkede bile, emperyalizmin hegemonyası döneminde kapitalist pazarın kaçınılmaz olarak enternasyonal ilişkiler etrafında geliştiğinden dolayı, bir ülkede komünist iktidarı kurulduğu zaman bile bu proleter diktatörlüğün alacağı ekonomik ve sosyal tedbirler sonuna kadar gerçekleşebilmeleri için ister istemez enternasyonalist mücadele çerçevesi ve stratejisi içersinde yer almaları zorunludur; bu da

(devamı onüçüncü sayfada)

Bağımsız işçi partisi için

(onikinci sayfanın devamı)

stalinci "bir tek ülkede sosyalizm kurulabilir" teorisinin ne kadar yanlış olduğunu ispatlamaya yetmektedir. Diğer taraftan bolşevik partinin kurulduğu tarihsel dönemde, burjuvazinin artık, 1848 senelerinindeki tarihsel durumun tam tersine, hiç bir "ilerici" ve devrimci gücü ve mücadele enerjisi kalmamıştı; bilakis, az gelişmiş ülkelerdeki burjuvazi bile, sosyal direnişlerden korktuğundan dolayı ve küçük boyuta olsa bile mülkiyetini ve çıkarlarını garantilemek için, kapitalizmin gelişmesini en gerici ve tutucu sosyal ve politik yapılar arasında sağlanmasını önermekteydi; böylece tüm dünyada hem işçilere hem de ezilen yoksul köylü yığınlara ve ezilen azınlıkların ve milletlerin kitlelerine sürdürülen bütün baskı ve sömürme biçimlere karşı artık sonuna kadar savaşma gücüne sahip olan tek sınıf proletaryaidi. Marx, Engels ve Lenin'in açıkladıkları tarihsel tahlileri şunu ispatlamaktadır ki emperyalizmin döneminde gelişmiş kapitalist ülkelerin burjuvazileri çıkarlarını savunmak ve etkilerini gittikçe daha geniş bölgelere yaymak için az gelişmiş bölgelerde en gerici yöresel hakim sınıflarla ittifaka giderken, henüz feodal ilişkiler çerçevesi içersinde gelişen burjuvalar öz çıkarlarını savunmak için gittikce devrimci mücadele metodlardan uzaklaşarak sosyal direniş hareketlerden korktuklarından dolayı prekapitalist hakim sınıflarla (ve onların ardında bulunan emperyalist devletlerle) ittifak ve anlaşma yolunu kaçınılmaz olarak tercih etmektediler.

Bu enternasyonal tarihsel koşulların oluşturdukları gelişim henüz prekapitalist ülkelerdeki burjuvazilerin ekonomik üretim ilişkilerin değiştirilmesi sorunun hakkındaki taşıdıkları sorumluluğun yerine getirilmesinde proletaryanın her gün sosyolojik açıdan artmasından ve mücadeleci hareketlere başvurmasından dolayı bu burjuvazilerin neden korkak, ölçülü, ılımlı ve nihayet tutucu şekilde davrandıklarını açıkca izah etmektedir.
Bu tip ülkelerde proletarya ne kadar daha fazla mücadeleci olarak öz çıkarlarını öne sürdürdüğü takdirde burjuvazide o kadar daha fazla gerici güçlerin koynuna sığınmaya mecbur kalmaktadır. Bu da feodal ve burjuva güçlerin ortaklaşa cephesini karşı proletaryanın kendi öz partisi etrafında örgütlenmesini zorunlu olduğunu ispatlamaktadır. Bundan böyle ancak proletaryanın sonuna kadar komünist kurtuluşu için savaştığından dolayı tüm mevcut baskıcı (ve henüz en modern biçimle sahip olmayan yani daha pre-kapitalist çerçeve ve zarf içinde hem işçilere, yoksul köylü kitlelere ve ezilen milli azınlıkların fakir yığınlarına karşı sömürü ve zulüm politikasını yürüten) düzenlere karşı en radikal şekilde mücadeleyi sürdürebilecek güçte ve anti-emperyalist kavgada diğer politik ve sosyal güçleri kendi yönetimi altında yüreklendirebilecek güçte olduğunu açıklanmıştır.

Bundan dolayı mutlakiyete karşı mücadeleyi sürdürürken 1897'de Lenin en kesin şekilde şunu ifade etmekteydi: "Daha yukarıda Rusyanın tüm sosyalistleri sosyal-demokrat (yani o zamanınki anlamında devrimci marksist) olmak zorundadırlar. Şimdide şunu ekliyoruz: Rusyanın tüm gerçek ve tutarlı demokratları sosyal-demokrat olmak zorundadırlar." (3)

Bugün ise, bu gerceğe dayanarak, emperyalizmin gittikçe yoğunlaşan sömürüsü ve geri kalmış ülkelerin (yanı daha doğrusu bu ülkelerdeki fakir ve yoksul kitlelerin) basılmaları ve ezilmeleri karşısında bu ülkelerin gerçekten tutarlı ve sonuna kadar savaşmak isteyen anti-emperyalist güçlerin komünizme sarılmaları zorunludur diyebiliriz. Bu koşul hem emperyalist baskısına karşı politik özgürlülüğün elde edilmesi gündemde olduğu Siyah Afrikadaki ülkeler için gerçerlidir; hem de aynı zamanda, değişik bir yönde olsa bile, şekil itibariyle politik bağımsızlığa kavuşan fakat emperyalizmin ekonomik baskısı altında bulunduklarından dolayı proletaryanın ve yoksul köylü kitlelerinin sömürülmelerine dayanan ülkelerde de, yani Asyadan, Ortadoğudan ve Kuzey Afrikadan geçerek, GüneyAmerikaya kadar, bu koşul gerçerlidir: bu tip ülkelerde proletaryanın ve yoksul yığınların sömürülmeleri en açık şekilde emperyalizm ile yöresel ve milli "bağımsız" burjuvazilerin kurdukları ittifakın beslediği boyunduruğundan oluşmaktadır. Tüm bu alanlarda artık emperyalist baskıya ve sömürüye karşı sürdürülmesi gereken savaş ancak kaçınılmaz olarak hem milli burjuvazilere hem de emperyalizmin çoğu zaman küçük burjuva güçler tarafından faşist veya feodal olarak ve hatta faşist feodal olarak gayri marksist şekilde nitelenen yerel ajanlarına karşı amansız sınıfsal mücadeleye bağlıdır: yani anti-emperyalist savaş anti-kapitalist temellere ve kapitalist ilişkilerinin yok edilmesini öneren proleter sınıfsal mücadele metodlarına ve yöntemlere dayanması zorunludur. Bu da ancak komünist ilkelere, mücadele metodlara ve yöntemlere sarılarak mümkün olabilir. Bundan böyle anti-emperyalist mücadele ancak anti-kapitalist temellere dayanarak işçi sınıfın öz çıkarları için tüm burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak savunmasına ve öz sınıfsal partisini kurarak bu öncü örgütün etrafında örgütlenmesine zorunlu olarak bağlıdır.

Zira bugün proletaryanın sınıf mücadelesinde önerilmesi ve yayılması gereken bozulmamış, ihanet edilmemiş ve tarihsel ve enternasyonal temellere dayanan gerçekten komünist ilkeleri ve marksist devrimci programı İtalyan komünist Solun senelerce sürdürdüğü teorik, programatik ve politik savaşından yararlanması kaçınılmazdır. Çünkü 1919'da kurulan şanlı 3ncü komünist Enternasyonalin ve Ekim Devrimin politik ve programatik tecrübesiyle ilkesel mirasına bağlı olarak stalinizmin karşı-devrimci

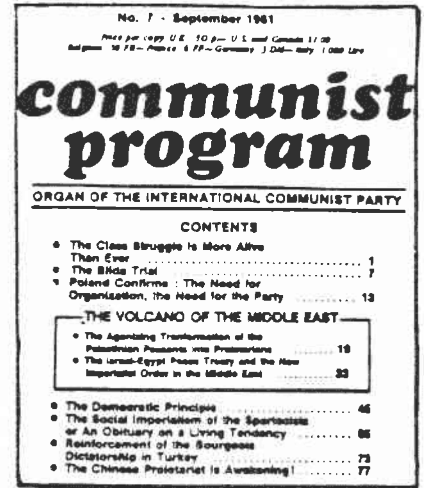
(devamı ondördüncü sayfada)

ihanetleri ve yalanları aracılıyle 3ncü Enternasyonalin, Ekim devrimin ve bolşevik partinin bozulmasına karşı marksist programını sonuna kadar savunan tek parti İtalyan komünist Solu olmuştur; ve bugüne dek 1920 senelerinin devrimci akımın oluşturduğu marksist güçlerin tek temsilcisi olarak kalmıştır. Bütün öteki marksist ve komünist partiler stalinist karşı-devrim tarafından yok edilmişlerdir.

İtalyan Enternasyonal Komünist Solu, italyan sosyalist partisinin içindeyken reformizmin tüm biçimlerine karşı en kesin şekilde mücadele etmiştir ve 1917 Ekim proleter devrimin ortaya koyduğu ilkeleriyle komünist Enternasyonalın 1919'da kuruluşuna izin veren enternasyonal devrim programına büyük devamlılıklar savunmuştur. Bundan böyle 1921 ocak ayında komünist Enternasyonalın İtalyadaki seksyonu olarak italyan komünist Partisinin kurucu gücü olarak sınıf mücadele sahnesinde yer almıştır. 1921'den 1923'e kadar italyan enternasyonal komünist Solu italyan komünist partisini idare etmiştir ve yöneltmiştir. Böylece işçi sınıfın enternasyonal mücadelesine büyük katkıda bulunmuştur: bolşeviklerin ve 3ncü Enternasyonalın çifte devrimin gündemde olduğu ülkelerde (yani henüz "taze" kapitalist üretim ilişkilerin geliştiği ülkelerde) belirledikleri savaşım ve eylem taktiklerini emperyalist ve kapitalist gelişmiş ülkelere yani demokratik maskesi arkasında sermaye diktatörlüğün mevcut olduğu ülkelere, tatbik ederek işçi sınıfın savaş tecrübesini genişletmiştir.

Üstelik Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht etrafında örgütlenen alman komünist partinin stalinci rus devletin yardımıyle burjuva güçlerin tarafından yok edilmesinden sonra, Rusyada stalinci karşı devrim tarafından gerçek bolşevikler tasfiye edildikten sonra, Troçkinin karşı-devrime karşı ancak kısıtlı bir şekilde, taktik ve programatik açıdan hakiki komünist ilkelerini tutarsız bir biçimde ve büyük eksikliklerıyile maalesef savunduğundan dolayı, tam ve eksiksiz bir şekilde enternasyonal komünist devrim programını ve yöntemlerini sonuna kadar savunan tek güç italyan enternasyonal komünist Solu olmuştur. Böylece tüm işçi sınıfın devrimci hareketinin zaferlerinin ve yenilgelerin bilançosunu ancak italyan komünist Solu yapabilmiştir: Bu görevi yerine getirebilmek için bizim akımımız daima 3ncü Enternasyonalın kurucu ilkelerine ve programına dayanmıştır, stalinizm tarafından dünya işçi hareketinin içersine burjuva etkilerin yayılmasına karşı koymuştur, işçi sınıfın devrimci aleti olan enternasyonal partinin bozulmasını önlemek için taktik ve örgütsel eylemin ve mücadelenin sınırlarını gittikçe daha kesin bir şekilde belirlemiştir. Bütün bu çabalara rağmen batılı komünist partileri stalinci taktiklerin ve karşı-devrimci programının aracılıyle soysuzlaşmışlardır, rus Ekim proleter devrimin kurduğu iktidar yalancı sosyalist maskesi altında burjuva devlete dönüşmüştür, 3ncü Enternasyonalı ancak kendi milli çıkarlarını destekleyen aleti olarak kullanmıştır ve nihayet ikinci emperyalist dünya savaşında demokratik burjuva maskeli bir emperyalist blokunu destekleyerek enternasyonal işçi sınıfını tamamen burjuva etkilerin batağına itmiştir. Böylecede rus stalinci devleti ikinci dünya savaşından sonra burjuva emperyalist gücü düzeyine yükselmiştir.

Bu tarihsel gelişimden dolayı 1945'den sonra devrimci enternasyonalist komünistlerin en önemli görevi stalinizm tarafından marksizmin soysuzlaşmasına karşı evvelâ, 30 senenin eksiksiz bilançosunu yaparak, gerçek komünist ilkelerin, teorinin, taktiğin ve örgütün yeniden canlandırılması olmuştur. Aynı zamanda işçi hareketin yenilgenin yarattığı tarihsel döneminin ortaya koyduğu eylem olasalıklarını ve perspektiflerini belirlemek zorunluydu. Bununla birlikte, dünya çapında işçi savaşımın yenilmesinden dolayı başlangıçta en büyük rahatlıkla yeni bir enternasyonal sermaye birikimin doğuracağı ekonomik bunalımın zorunluluğunu tüm reformistlere karşı iddia etmek büyük önem taşımaktaydı. Bunla beraber emperyalist ve kapitalist düzenin kaçınılmaz çelişkilerden dolayı tekrar enternasyonal proleter savaşım hareketinin oluşacağını iddia etmek tüm

No. 7 - September 1981

communist program

ORGAN OF THE INTERNATIONAL COMMUNIST PARTY

CONTENTS

- The Class Struggle Is More Alive Than Ever ... 1
- The Bilda Trial ... 7
- Poland Confirms: The Need for Organization, the Need for the Party ... 13

THE VOLCANO OF THE MIDDLE EAST

- The Agonizing Transformation of the Palestinian Peasants into Proletarians ... 19
- The Israel-Egypt Peace Treaty and the New Imperialist Order in the Middle East ... 33

- The Democratic Principle ... 46
- The Social Imperialism of the Spartacists or An Obituary on a Living Tendency ... 65
- Reinforcement of the Bourgeois Dictatorship in Turkey ... 73
- The Chinese Proletariat Is Awakening! ... 77

pasifist ve sınıflararası işbirlikçi aldatıcı ve ihanetçi güçlere karşı gerekmekteydi. Bu gerçekde, aynı zamanda, emperyalist kentlerin içinde bir proleter sınıfsal direniş hareketi olmadığı sürece, sömürgeci ve emperyalist baskıdan kurtulmak için, bilhassa Asyada gelişen antikolonyal radikal milli hareketlerin, her ne kadar mücadeleci olsalar bile, niçin burjuva nitelikte çerçevenin içinden çıkamıyacaklarını izah etmekteydi. Sömürgelerdeki ve az gelişmiş ülkelerdeki anti-emperyalist hareketlerin tam kurtuluşa kadar, yani sonuna kadar, kavuşabilmeleri için kesintisiz devrim stratejisi içersinde emperyalist ülkelerdeki işçi sınıfın mücadelesiyle birleşerek ve esasen proleter savaşım metodlarına ve yöntemlerine dayanmalarına bağlı olduğunu göstermek büyük önem taşımaktaydı. Zira bu gerçekleri hattırlatırken ve proletaryanın sınıfsal temellere dayanarak savaşmasını öneren enternasyonal komünist Solu, 1950 senelerinde, milli kurtuluş hareketlerin, komünizm açısından, eksikliklerini ve tutarsızlıklarını hattırlatmakla beraber aynı zamanda bu hareketlerin, emperyalizme karşı ve onun yerli uşaklarına karşı şiddetle savaştıkları takdirde, ilerici etkilerinide açıklamaktaydı. Böylece de gelişmiş emperyalist devletlerin proletaryası içersine, stalinist oportünist güçler tarafından iletilen küçük burjuva milliyetci etkilere karşı, antişoven propagandayı yaymaktaydı partimiz ve işçilerin evvelâ kendi öz milli devletlerinin mağlubiyetini arzu etmeleri gerektiğini açıkca hatırlatmaktaydı.

(devamı onbeşinci sayfada)

Bağımsız işçi partisi için

Enternasyonal komünist partimiz tarafından sürdürülen ve "Partinin belirtici tezleri" broşüründe tanımlanan tüm bu teorik ve politik savaş artık emperyalist güçler tarafından ezilen "taze" ve genç kapitalist ülkelerde olduğu gibi batılı ve doğu emperyalist gelişmiş kapitalist ülkelerdede gelecekte zafere ve komünist kurtuluşa kavuşmak için zorunlu olarak kurulması gereken dünya enternasyonal komünist partinin kurucu temellerini oluşturmaktadır.

Genç ve "taze" kapitalist ülkelerde, yani dünya emperyalist pazarına bağımlı bir durumda bulunan ülkelerde, sınıfsal devrimci proleter partinin kuruluşuna yardımcı olmak için üstlenmemiz gereken çok büyük ve önemli görevler vardır: tüm az gelişmiş ülkelerdeki anti-emperyalist mücadele hareketlerinin bilançosunu yapmak ve ortaya koydukları deneylerini, devrimci marksist açıdan, değerlendirmek. Böylece komünist hareketi en etkili ve bilimsel şekilde, bu anti-emperyalist savaşların proleterlere verdikleri mücadele gücünü ve enerjisini proleter devrimin gerçekleşmesi için kullanabilecektir. Buna yanı sıra komünist hareketi proleter sınıfsal mücadelesi ışığında ve emperyalizmin tüm dünyada olduğu gibi az gelişmiş bölgelerdeki sürdürdüğü devamlı yoğun baskının materyalist diyalektik tahlili ışığında bu bölgelerde proleter devrime ve işçi sınıfın diktatörlüğüne yol açan programatik, stratejik ve taktik görevlerini kesinleştirmesi zorunludur.

Bu görevler hem emperyalizme ve dayandığı yöresel gerici sınıflara karşı milli kurtuluş ve bağımsızlık politik savaşı gereken ülkelerde hem de burjuvazinin artık kaçınılmaz olarak tüm devrimci gücünü kaybettiği ve burjuva güçlerin tutarsızlığından dolayı artık ancak proleter yöntemlerle gerçekleşebilen işçi devrimci harekete miras olarak bıraktığı burjuva radikal tedbirlerin (örneğin tarım sorunu gibi ve hatta grev hakkı, örgütlenme hakkı, basın hürriyeti gibi proletaryanın ve diğer ezilen milli azınlıkların çıkarlarına değinen tedbirler) gündemde olduğu ülkelerdede geçerlidir. "Taze" kapitalizmin geliştiği ülkelerdeki burjuva güçlerin sosyal düzeni korumak için gittikçe gerici ve tutucu tavırlar takınması şunu açıkca ispatlıyor ki artık "demokratik" devrimci tedbirlerin bile gerçekleşmesi (yani proletarya ile diğer ezilen sınıfların çıkarlarını savunan tedbirler) en kesin şekilde işçi sınıfın devrimci öz mücadelesine, proleter devrime ve komünist diktatörlüğüne bağlıdır.

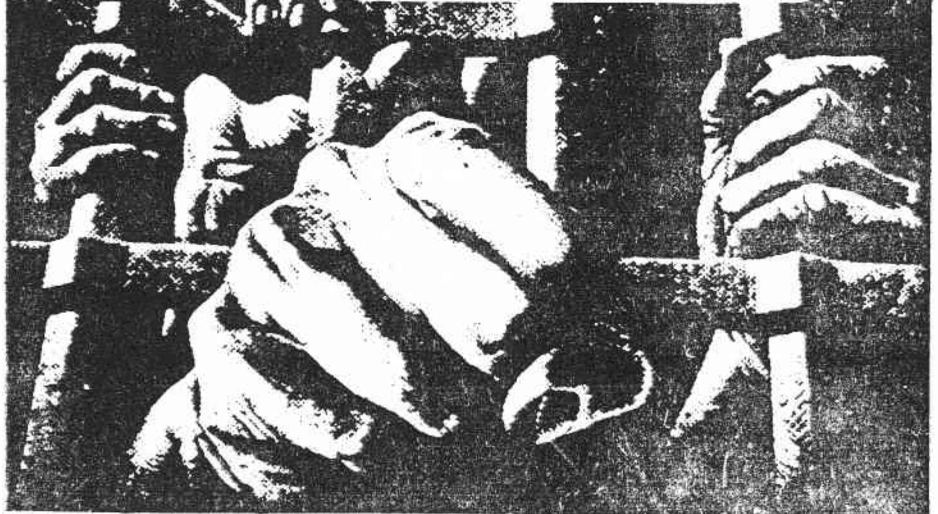
(1) Marx,Engels,Lenin:"Paris Komünü üzerine",S.343-344.
(2) Lenin,"Rus Sosyaldemokratlarının görevleri" -"işçi partisi üzerine",S.160.
(3) Lenin,"Rus Sosyaldemokratlarının görevleri".

Fransada kağıtsız göçmenlerin durumu

Fransadaki yeni sol hükümetin yerleşmesiyle beraber kağıtsız göçmen işçiler hakkında devlet bir sürü aldatıcı ve demagojik önlemler almıştır. Kararlaştırılan bu tedbirlerin (partimizin bu konuda dağıttığı bildiride, ayrıca, gösterdiğimiz gibi) asıl hedefi göçmen işçilerini fişleyerek ve göçmenliğin kontrolunu keskinleştirerek, gelecekte daha kolayca hudut dışı ihraç edilebilmeleridir.

Zira göçmen işçilerin çoğu kendilerinden bu tedbirlerin aldatıcı anlamını hissetmişlerdir ve çok az sayıda fransız devletin resmi dairelerine başvurmuşlardır (hatta polis göçmenlerin oturdukları konutlara giderek resmi dairelere başvurmaları için reklam yapmıştır...). Zaten göçmen işçilerin resmi makamlara başvurabilmeleri için, gizli olarak onları çalıştıran ve yoğun şekilde sömüren patronlar tarafından hazırlanan bir çalışma belgesi almaları gerekmektedir. Fakat, gizli çalıştırarak daha fazla kâr edildikten dolayı, patronların en geniş kesimleri bu çalışma belgesini vermemektedirler. Bundan dolayı, bilhassa Paris'te, gizliden çalışan ve bir sürü değişik milletten oluşan kağıtsız göçmen işçiler patronlar tarafından resmi çalışma belgesi almak için ve böylece çalışma ve yaşama koşullarını savunmak için 1981 eylül ayından beri eyleme geçmiştir. Başlangıçta bu mücadeleyi oportünist sendikal yöneticileri frenlemeye kalkınmışlardır. Mücadeleyi izole ederek, diğer işçilerin destek vermelerine engel olarak,

(devamı onaltıncı sayfada)

Fransada kağıtsız göçmenlerin durumu

ve aldatıcı şekilde mücadelenin yerine devlet ve patronlar ile kendilerin kontrolu altında müzakerelerin açılmasını tek istek olarak teklif ederek; yani patronlar tarafından çalışma belgelerin verilmesini ve tüm göçmen işçilerin çalışma ve oturma kağıtı elde etmelerini önericeklerine oportünistlerin tek isteği bir müzakerenin açılması ve müzakere sürecinde "sorumlu" bir şekilde kısıtlı istekler öne sürülmeleri. Aslında bu davranış patronlara ve devlete nazaren kuyrukculuk, övmek demektir ve işçilerin çıkarların tersine gitmektedir. Aşırı solcu grupların çoğu ise oportünistlerin kuyrukculuğuna kuyrukçuluk yaptıklarından dolayı göçmen kağıtsız işçilerin mücadelesinden pek ilgilenmemişlerdir.

Bütün bu engellere rağmen kağıtsız göçmen işçileri, mücadele yolu sayesinde, milliyet, iş kolu ayırımlarının üstünden maddi ve örgütsel bir birleşmeye doğru ilerlemişlerdir ve bir koordinasyon komitesini kurmuşlardır. Polis baskılarına ve CFDT'ıl CGT'nin oportünist sendika ağalarının iğrenç oyunlarına rağmen koordinasyon komitesinin mücadele inisyatifleri gelişmektedir. Bu da şunu açıkca ispatlıyor ki işçiler ancak sınıf mücadelesi metodlarına dayanarak, öz örgütlenme ve direnme yöntemlere en tutarlı şekilde ve birlik içinde sarılarak isteklerini gerçekleştirerek, küçük olsa bile gelecekte daha büyük zaferleri hazırlayan, bir zafere ulaşabilecek güçte olurlar.

Kağıtsız işçilerin birliği genişlemesi için, eylem gücü kesinleşmesi için, Paristeki ve Fransadaki tüm göçmen işçilerini koordinasyon komitesini desteklemeye çağırıyoruz. Diğer avrupalı ülkelerde göçmenliğin kontroluna karşı mücadele eden göçmen proleter örgütlerini koordinasyon komitesi ile işçi dayanışması göstermeye ve bağlantı kurmaya çağırıyoruz. Çünkü Paristeki kağıtsız göçmen işçilerin şanlı mücadelesi Fransadaki ve Avrupadaki tüm göçmen işçilerini ilgilendirmektedir ve ücretli köleliğe karşı, burjuvaların devamlı şekilde yoğunlaşan baskılarına karşı tüm işçi sınıfın sürdürdüğü sınıf savaşımın bir parçasıdır.

Gittikce birlik içersinde siperlenen burjuvalara ve devletlere karşı, bunların hizmetinde olan tüm oportünist güçlerin manevralarına rağmen ve demagojik oyunlarına karşı, göçmen işçiler ne kadar birlik gösterirlerse, ne kadar yerli işçilerle sağlam bağlar kurabilirlerse o kadarda kendi proleter sınıfsal çıkarlarını etkili şekilde savunacak güçte olabilirler.

Koordinasyon Komitenin Kontakt adresi:
27, avenue de Choisy, Paris 13e
salı ve perşembe günleri saat 18'den 20'ye kadar.

...ve partimizin bildirisi

Tüm kağıtsız göçmen işçilerin kati çalışma ve oturma kağıtları için!

İşçiler, Yoldaşlar,

Emperyalist ülkelerinin gelişmesi, dünya kapitalist pazarın bütün kıtalara yayılması ve ekonomik rekabetin yoğunlaşması az gelişmiş ülkelerini kapitalist emtia üretim fırtınasına sürükleyerek bu ülkelerin emekçi yığınlarının mülksüzleşmelerine ve yoksullaşmalarına yol açmaktadır. Böylece emperyalist sermaye birikimiyle gelişen anakentler zenginleşirken Türkiye gibi, emperyalizmin devamlı baskısı altında olan ülkelerde, yaşayabilmeye devam edebilmek için gelişmiş ülkelerde en güç şartlarda çalışarak, sömürülerek düşük ücretlere karşı iş güçlerini satmaya ve göç etmeye mecbur kalan yoksul yığınlar birikmektedir.

Fransa gibi emperyalist ülkeler bu işçi göçünü kolaylaştırdıktan sonra, çıkarlarını ve kârlarını yükseltmek için, ve böylece ücretleri mümkün olduğu kadar kısıtlamak için ırkçılık, şovinizm ve milliyetçilik aracılıyle yerli ve yabancı işçiler arasındaki ve dahi göçmen işçi kesimlerin arasındaki rekabeti, ayırımları ve bölünmeleri ilerletmiştir ve derinleştirmiştir. Hatta çalışma ve oturma kağıtlarını kısıtlı şekilde vererek göçmen işçilerin arasındaki legal ve kaçak durum ayırımının yerleşmesini gerçekleştirerek bölünmelerinin genişmelerini kolaylaştırmıştır. Bu şekilde bilhassa kağıtsız ve ilegal göçmen işçilerin korkunç ve felaket çalışma, yaşama ve oturma koşulları altında sömürülmeleri patronlara en yüksek kârları garantilemektedir. Bunun Fransada en açık örneklerinden biri Paristeki Sentier mahallesindeki konfeksyon atölyelerin de çalışan ilegal türkiyeli işçilerin durumudur.

İşçiler, Yoldaşlar,

Fransadaki durumu incelersek idari çeşitli güçlükler, polis tarama operasyonları ilegal kaçak işçilerin büyük sayıda hudut dışı edilmeleri ve göçmenliğin kontrolu sayesinde yabancı işçilerin sömürülmeleri senelerden beri devamlı olarak yoğunlaşmıştır. Kapitalist üretim tarzının yetiştirdiği kaçınılmaz çelişkiler yüzünden dünya ekonomik bunalımı ve onun neticesi olan işsizlik gelişince, diğer avrupalı ülkelerde olduğu gibi, fransız patronları ve devleti bu işsizliğin sorumluluğunu göçmen işçilerin üstüne attılar. Böylece idari ve polis baskıları daha da yoğunlaştı, hudutlarda göçmenliğin kontrolu sertleşti, "turist" işçilerin geri çevrilmeleri artı ve kağıtsızların, yakalandıkları zaman, hudut dışı edilmeleri çoğaldı. Bütün bu burjuva davranışın amacı bir taraftan hem yabancı ve yerli işçiler arasındaki bölünmeleri hem de kağıtlı ve kağıtsız göçmenlerin aralarındaki ayrılılıklarını genişletmekti ve diğer taraftan baskı tedbirlerini yoğunlaştırarak hem göçmenlerin direniş ve savunma hareketlerini kırmak ve önlemek hem de yabancı ve yerli işçilerinin birleşik bir cephe etrafında bütünleşerek mücadele etmelerini

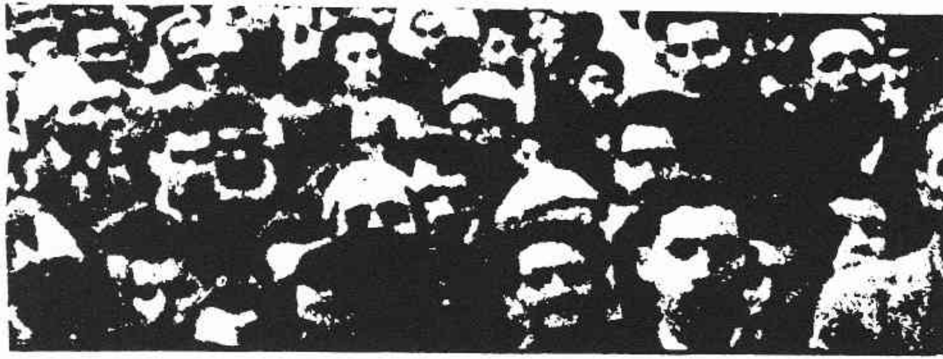
(devamı onyedinci sayfada)

engelemekti. Buna rağmen sömürünün maddı bakımdan derinleşmesinden dolayı bilhassa göçmen işçileri örneğin Sonacotra kira grevi ile ve Paristeki Sentier mahallenin konfeksyon atölyelerindeki ilegal türkiyeli (ve diğer milliyetten) işçilerin direnişi ile kararlı ve cesur savunma mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Ve gittikce sosyal patlama tehlikesi kesinleşmektedir. İşte Fransada son seçimleri kaybeden sağ burjuva hükümeti yeni sol burjuva hükümetine böyle bir durumu miras olarak bıraktı.

İşçiler, Yoldaşlar,
Zaten muhalefetteyken fransız sosyalist partisi (PS) ve komunist partisi(PCF)ve onların peşinde sendika ağaları aslında göçmenliğin kontrolunu kabul etmekteydiler ve burjuvazinin proleteryayı bölme ve yabancı işçilerini bastırma politikasını desteklemekteydiler. Böylece somut bir şekilde ve pratikte oportünist güç olarak (yani proletaryanın çıkarlarının burjuvazinin çıkarlarıyle bağdaşmasını savunarak işçi sınıfın içerisinde kapitalizmin temsilcileri ve sınıflararası işbirlikçiliyini ön gören ihanetçileri olarak)sınıf mücadelesi sahnesinde siperlendikleri ispatlanmaktadır. Zaten Sentierdeki yabancı-işçilerin ancak azınlık bir kesimi,CFDT yöneticilerin barışcı, tutarsız ve yalancı çözüm yolları önerdiklerinden dolayı, çalışma ve oturma izini alabildiler

Ekonomik bunalımın devam ettiğinden dolayı yeni fransız sol hükümeti kağıtsız göçmenler hakkında yeni tedbirler tatbik etmeyi kararlaştırdı; Aslında bu te birler demagojik niteliktedir. fransız hükümeti çalışma ve oturma kağıdını ve izini ancak 1 Ocak 1981den önceden Fransadan bulunan, sürekli işte çalışan ve sabit konutta oturanlara verilmektedir.Sanki ekonomik bunalım döneminde sürekli iş te kalabilmek kolaymış gibi..

Üstelik kağıtsız göçmenlere çalışma ve oturma izinin verilmesi ve idari durumlarının düzelmesi topluca yapılacağına durumları tek tek incelenecek ve izinler tek tek verilecek.Bu demagojik tedbirlerin gerçek amacı evvelâ hem 1 Ocaktan önce Fransada olan işçiler arasında sürekli işe sahip olanlarla geçici ve

işsiz bulunan işçileri bölmektedir.

İkinci amaç bu yalancı sözleri öne koyarak aslında göçmen işçilerin durumunu daha nazik hale getirmek çünkü her kaçak göçmen çalışma kartı almak için ilgili makamlara baş vurduğu zaman durumu tek tek belli ve kısıtlı şartlara göre incelendiginden hudut dışı edilme tehlikesiyle başbaşa olmaktadır. Üstelikte kaçak işçiler gizlilik durumlarından çıkınca idari polis kontrolu ve baskı tehditlerine karşı daha fazla müdafasız kalmaktadırlar.

Buda yetmiyormuş gibi üçüncü amaç, bütün bu güçlüklere rağmen kağıt ve izin alabilen göçmenleri bir sene sonra kartları yenilenmesi gerektiği zaman polis tarafından fişlenmiş olduklarından dolayı kolayca, burjuvazinin çıkarları için gerekirse, hudud dışı ihraç edebilmek.

Türk devleti ise bu demagojik bölücü ve tuzak oluşturan tedbirlerinin gerçekleşmesi için Fransız devletiyle tamamen elverişli ve yardımcı tavır takınmıştır. Zaten konsolosluklara baş vurduk - ları zaman bir sürü güçlükler çeken, onları küçümseyen gayri insanı ve kaba davranışlarıyla karşı karşıya tüm türkiyeli işçiler bu gerçeği kolayca anlamaktadırlar.

İşçiler, Yoldaşlar,
CFDT sendikanın reformist yöneticileri ve göçmen işçilerini savunuyormuş gibi görünen örgütlerin çoğu Fransız hükümetin göçmenlerin kart alabilmeleri için öne koyduğu şartların bazılarını eleştirmektedirler. Fakat aslında "milli ekonominin çıkarlarını" yani enternasyonal kapitalist rekabetin karşısında Fransız patronların çıkarlarını savundukları dolayı ve böylece göçmenliğin kontrolunu aslında kabul ettiklerinden dolayı,hükümet ile "müsbet dyalog" kurma adına müzakerelerde sırf göçmen işçilerin çıkarlarını kısıtlayan tavizler kabul etmeleri kaçınılmaz bir sonuçtur ve ister istemez hükümetin demagojik ve tuzak kuran bu tedbirlerinin yetersizliklerini en kesin şekilde protesto etmemek kağıtsız işçilerinin kağıt alabilmelerini ve idari durumlarının düzelmesini garantileyeceğine , aslında devletin ve patronların arzu ettikleri ve planladıkları kağıtsız ve ilegal göçmenlerin fişlenmesine,daha sıkı denetim altında olmalarına ve gerektiği zaman kolayca hudut dışı ihraç edilebilmelerine elverişli tavır takınmaktadır.

Bundan böyle kağıtlarını alabilmek için kağıtsız göçmenler bütün bu tuzaklara düşmemeleri şarttır. Burjuva yasalardan sakınmaları ve polise tek tek başvurmamaları gerekmektedir. Tüm yanıltıcı etkilerden uzak kalarak topluca örgütlenmeleri, birleşmeleri ve tüm proleterlerin desteğine ve dayanışmalarına dayanmaları tek mücadele ve çözüm yoludur.

TÜM KAĞITSIZLARIN DERHAL, ŞARTSIZ VE KATI ŞEKİLDE DURUMLARININ DÜZELMESİ İÇİN!
YAŞASIN TÜM KAĞITSIZLARIN TOPLUCA İZİN KARTLARINI ALMAK İÇİN!
KOLLEKTİF BİRLEŞMELERİ VE ÖRGÜTLENMELERİ!
KAHROLSUN GÖÇMENLİĞİN KONTROLU!
YAŞASIN PROLETARYANIN BİRLEŞİK DAYANIŞMASI!

KAZABLANKA'DAKİ HAZİRAN AYAKLANMALARININ ANLAMI

20 Haziran günü Kazablankanın fakir mahallelerinin proleterleri ve ezilen yığınları topluca sokaklara inerek Beynelmilel Para Fonunun (İMF) emri üzerine Fas burjuva devletinin kararlaştırdığı önemli zamlarını protesto ettiler. Bu zamlar işçi ve yoksul kitlelerin güncel yaşama şartlarını en feci şekilde kısıtlamaktaydı. Bu ayaklanma hareketi gerici egemen sınıfların çıkarlarını koruyan burjuva devleti tarafından en vahşi şekilde bastırılmıştır: 800 ölü, binlerce yaralı ve 2000'den fazla işçi tutaklanmıştır.

Kazablanka ayaklanmalarının direkt nedeni, gıda maddelerin zamına değiniyorsa bile aslında bu sosyal patlama kapitalizmin 1960 senelerinden itibaren gelişmesi ile beraber proleterleşen faslı yığınların gittikçe sömürülmeleri ve fakirleşmeleri çerçevesi içersinde yer almaktadır. Zira kapitalist ilişkilerin gelişmesi 1965 23 mart ayaklanmalarınada sebep olmuştu.

Dolaysi ile Kazablanka ayaklanmalarının nedenleri hem direkt hem tarihsel etkenlere dayanmaktadır.
1) Kapitalist birikim hareketi ile beraber gelişen mülksüzleşme ve fakirleşme hareketi küçük ve yoksul köylü yığınlarının ve proleterleşen kitlelerin gittikçe daha yoğun şekilde sömürülmelerine yol açmıştır. Fransız sömürgecilerinin ellerinde olan topraklarının mülkiyetçi toprak ağalarının ve iş burjuvazisinin çıkarlarını koruyan Fas devleti tarafından elde edilmeleri tarıma büyük yatırımların aktarılmasına ve tarım burjuvazinin gelişmesine yol açmıştır. Böylece de fakir köylüler bu topraklardan yoksun bulunmakla beraber tarımın Fas devleti tarafından kapitalist ilişkileri çerçevesi içersinde gelişmesinden dolayı gittikçe, ekonomik açıdan bastırılmışlardır. Küçük ve fakir köylülerin mülksüzleşmeleride devlet tarafından şiddetle hızlandırılmıştır ve köylerden kentlere doğru bir geniş göç akımına sebep olmuştur. Bu kaçınılmaz gelişmenin neticeside işsizliğin artmasına yol açmıştır (örneğin 1960'da erkek çalışan nüfusun %27'si işsizdi).
2) 1974'den beri dünya kapitalizmin ekonomik bunalımı da Fas gibi emperyalizme bağımlı olarak gelişen bir ülkede büyük felaketler yaratmıştır. Batılı ülkelerdeki enflasyon ihtalatlarının artmasına izin vermiştir ve Fasın ihracatlarını kısıtlamıştır. Bundan böyle bilhassa dokuma sektöründe bir sürü fabrika iflas etmiştir, ve işten çıkartmalar büyük ölçüde artmıştır.
3) Üstelik Batı Sahradaki savaşın yaraltığı masraflar çok ağırdır. Böylece sömürülen faslı yığınlar hem dünya kapitalist bunalımdan dolayı hem de faslı burjuvazinin, amerikan emperyalizmin desteği ile, Sahralı halkına karşı sürdürdüğü gerici savaştan dolayı gittikçe bastırılmaktadırlar. (1978 senenin sonunda Batı Sahrada yapılan savaşın masrafı 1 milyar doları, yani devlet bütcesinin %16'sını, aşıyordu).

Bu şartlar altında, gerçekte, Kazablanka ayklanmaları ve ilan edilen genel grev burjuvazi ile reformist uşakların kurdukları "milli kutsal birliğini" yitirmektedirler.

Zira Haziran genel grevi ve ayaklanmaları Fasdaki sınıf mücadelesinin gelişmesinde yeni büyük bir aşama teşkil etmektedirler. Öğrenciler tarafından başlatılan 23 mart 1965 ayaklanmalarının tersine bu seferki ayaklanmalar sırf işçi ve yoksul yığınların direnişine dayanmaktadır. Böylecede sömürgecilikten yeni kurtulan ülkelerde bile burjuva etkilerin ve yönetimin altında gelişen

(devamı ondokuzuncu sayfada)

Lenin: Enternasyonalizm nedir?

" Bütün küçük burjuvalar, bütün bilisiz ve dar görüşlü Sarıçizmeli Memet Ağalar, tastamam kautskici, longetçi döneklerin, Turati ve hempalarının düşündükleri gibi düşünürler, yani: Düşman ülkeme girmiş, gerisi beni ilgilendirmez.*

Sosyalist, devrimci proleter, enternasyonalist başka türlü düşünür. Bir savaşın (gerici ya da devrimci) niteliği, kimin saldırdığını, ya da "düşman"ın hangi ülkede bulunduğunu bilme sorununa değil, ama *şuna bağlıdır*: Bu savaşı *hangi sınıf* yönetiyor, hangi siyasanın uzantısıdır? Eğer savaş gerici, emperyalist bir savaşsa, yani gerici, sömürücü, baskıcı, emperyalist dünya burjuvazisinin iki grubu tarafından yönetiliyorsa, tüm burjuvazi (hatta küçük bir ülkenin burjuvazisi bile) bu soygunun suç ortağı durumuna gelir, ve benim ödevim, devrimci proletarya temsilcisinin ödevi de, dünya insan kırımı iğrençliklerine karşı *tek* kurtuluş yolu olan *dünya proleter devrimini* hazırlamaktır. Benim "kendi" ülkem açısından değil (çünkü emperyalist burjuvazinin elinde bir oyuncak olduğunu anlamayan bir alığın, milliyetçi bir küçük burjuvanın düşüncesi olur bu), ama dünya proleter devriminin hazırlanmasına, propagandasına, devrime yanaşma çalışmalarına *katılımım* açısından düşünmem gerekir.

Enternasyonalizm işte budur, enternasyonalistin, devrimci işçinin, gerçek sosyalistin görevi işte budur." ("PROLETER DEVRİM VE DÖNEK KAUTSKY")

*Sosyal-şovenler (Scheidemannlar, Renaudeller, Hendersonlar, Gompersler ve hempaları) savaş sırasında "Enternasyonal"den söz edildiğini duymak istemezler. "Kendi" burjuvazilerinin düşmanlarını, sosyalizm "hainleri" olarak görürler. Kendi burjuvazilerinin fetih siyasasından yanadır onlar. Sosyal-pasifistler (yani sözde sosyalist, gerçekte küçük-burjuva pasifistler) her türlü "enternasyonalist" duyguları dile getirir, ilhaklara vb. karşı çıkar... ama gerçekte kendi emperyalist burjuvazilerini desteklemeyi sürdürürler. Bu iki tip arasındaki fark, acı konuşan bir kapitalistle ağzından bal damlayan bir kapitalist arasında var olan fark gibi, önemsizdir.

Fransada reformizm kapitalizmin direkt hizmetinde

10 Mayıs 1981'de Mitterand'nın Cumhurbaşkanlığa seçilmesiyle ve haziran ayında Fransız Sosyalist Partisinin (PS) seçimleri kazanmasıyle beraber 23 seneden beri ilk defa olarak reformist ve oportünist güçler fransız burjuva devletin başına geldiler.

1914'den beri fransız sosyalist Partisi, çeşitli parlamenter rejimler altında, emperyalist fransız devletin, hem iç politika sahnesinde hem de dış politika sahnesinde, daima önemli bir dayanağını teşkil etmiştir. Örneğin 1nci emperyalist dünya savaşında fransız işçi sınıfını, milli müdafa politikası adına, burjuva devletin ve çıkarların kuyruğuna itmiştir. Zaten 1936 senelerinde fransız sosyalist partisi, o zamanki dünya genel ekonomik bunalımdan doğan işçi direnişlerini frenlemek için, stalinizm tarafından sahte devrimci maskesi altında gerçek oportünist partisine dönen (yani işçi sınıfın içersinde, proleter maskesi altında, sosyalist partisi gibi fakat değişik bir düzeyde, burjuva çıkarlarını savunan ve sanki proleterler ile patronların çıkarları bağdaşabileceğini iddia eden) fransız "komünist" partisiyle ve sol bir burjuva partisi ile beraber, parlamenter koalisyon çerçevesi içersinde, hükümetin başına gelmiştir. Bu halk cephe hükümeti olarak adlandırılan hükümet, dünya sahnesinde bir ikinci emperyalist savaşı hazırlanırken, işçi sınıfını sosyal barışa itebilmek için ve ekonomiyi harba etkili bir şekilde hazırlayabilmek için bir kaç sosyal reformu gerçekleştirmiştir. Aslında bu reformların çoğu sömürgelerde ezilen yoksun yığınların daha yoğun şekilde sömürülmelerine dayanmaktaydı.

2nci emperyalist savaşın sonunda fransız sosyalist partisi (PS) ve "komünist" partisi (PCF) evvelâ elele, yeni bir parlamenter koalisyon çerçevesi içersinde, ve 1947'den sonra ayrı olarak (yani Rusya ile ABD arasındaki "soğuk harb" döneminde. Bu dönemindeki iki dev devletin arasındaki diplomatik ilişkilerinin dondurulması aslında her iki emperyalist devlet için Yalta'da paylaştıkları bloklarına ideolojik ve maddi baskı yapabilmelerine izin veren bahaneyi oluşturmaktaydı.) ister hükümetteyken ister muhalefetteyken devamlı olarak emperyalist fransız devletin çıkarlarını, sanki **işçi** sınıfın çıkarlarıyle bağdaşabileceklerini iddia ederek, savunmuşlardır. Dolaysiyle, o dönemde, açık burjuva partilerini tenkit ettikleri zaman ancak bu partilerin devleti yönetme biçimini kınıyordular ve popülist çözüm yollarını öneriyordular. Fakat hiç bir zaman fransız devletin asıl emperyalist özüne ve kapitalist niteleğine karşı pratikte çıkmıyorlardı. Böylecede sömürgelerdeki silahlı milli kurtuluş mücadelelerine karşı Fransanın sürdürdüğü zulüm ve baskı politikasını destekleməkteydiler.

Yalancı sol boyası arkasında sürdürülen bu oportünist, yani burjuva nitelikte olan, politikadan dolayı hem sosyalist partisinin hem de "komünist" partisinin, emekçi yığınların ve işçi sınıfın arasındaki etkileri en doğal şekilde, senelerle, yıpranmıştır. 1958'de De Gaulle'ün iktidara gelmesiyle beraber kurulan yeni 5nci cumhurriyet rejimin döneminde muhalefete geçerek sosyalistler ve "komünistler" bir yeni bakirelik peşindeydiler. Zira muhalefetteyken bile asıl görevleri işçi sınıfın direniş hareketlerini önlemekti ve Fransadaki sosyal burjuva düzenin korunması idi. Bu politik davranışı açıklayan ve ispatlayan örnekler doludur: en başta mayis 1968 ayındaki genel grev hareketi önünde takındıkları tavır şunu gösteriyordu ki fransız sosyalist partisi ve "komünist" partisi aslında yasal mücadele yollarını, aldatıcı bir şekilde, tek çözüm yolu olarak öneriyordular ve işçi sınıfın direnişini bir tek sınıfsal mücadele cephesi içersinde bütünleşmesini ve birleşmesini ilerleteceklerine işçilerin bölünme halinde kalmalarına sebep olmuşlardır.

1968 genel grevinden sonra, işçi sosyal mücadele hareketin, çok yavaş olsa bile, gelişmesiyle beraber tüm oportünist güçler (yani sosyalist partisi ve "komünist" partisi) direniş hareketlerini frenlemek ve önlemek için sınıfsal mücadeleyi seçimciliğe bağladılar. Böylece her sorunun önünde nihai çare, sanki sol partilerin seçim gücünün gelişmesine dayandığını iddia edebiliyorlardı. Dolaysı ile işçiler fazladan sert biçimde mücadele ettikleri zaman, yasalara saygı gösterme adına ve seçimlerin bütün provokasyonlardan uzak kalarak hazırlanmaları adına

(devamı yirminci sayfada)

KAZABLANKA'DAKI HAZIRAN AYAKLANMALARININ ANLAMI

(onsekizinci sayfanın devamı)

milli hareketlerinden ve stratejilerinden ayrılarak artık tek devrimci mücadele gücü sırf proleterlerin ve yoksul yığınların ellerinde olduğunu ispatlanmıştır. Bu da şunu gösteriyor ki emperyalizme bağımlı olarak gelişen ülkelerde bile mücadele metodları işçi sınıfın öz direniş gücüne bağlıdır.

Fasdaki işçi sınıfın, emekçi yığınların ve ezilen kitlelerin mücadelesi zorunlu olarak öz örgütlenmelerine ve tüm burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi etkilerden bağımsız olarak genel grev gibi proleter savaşım yöntemlere sarılmalarına dayanmaktadır. Fasdaki ezilen ve sömürülen tüm yığınların kurtuluşu hem işçi sınıf mücadelesinin çizdiği proleter devrimin zaferine bağlı hem de tüm dünyadaki işçilerin enternasyonal proleter dayanışma hareketine bağlıdır.

YAŞASIN FASDAKİ EMEKÇİ YIĞINLARIN MÜCADELESİ!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFIN BAĞIMSIZ ÖZ ÖRGÜTLENMESİ!
İŞÇİ SINIFIN DEVRİMCİ PARTİSİNİN KURULUŞU İÇİN
YAŞASIN FASDAKİ İŞÇİLERLE TÜM DÜNYADAKİ PROLETERLERİN ENTERNASYONAL DAYANIŞMASI!

Fransada reformizm kapitalizmin direkt hizmetinde

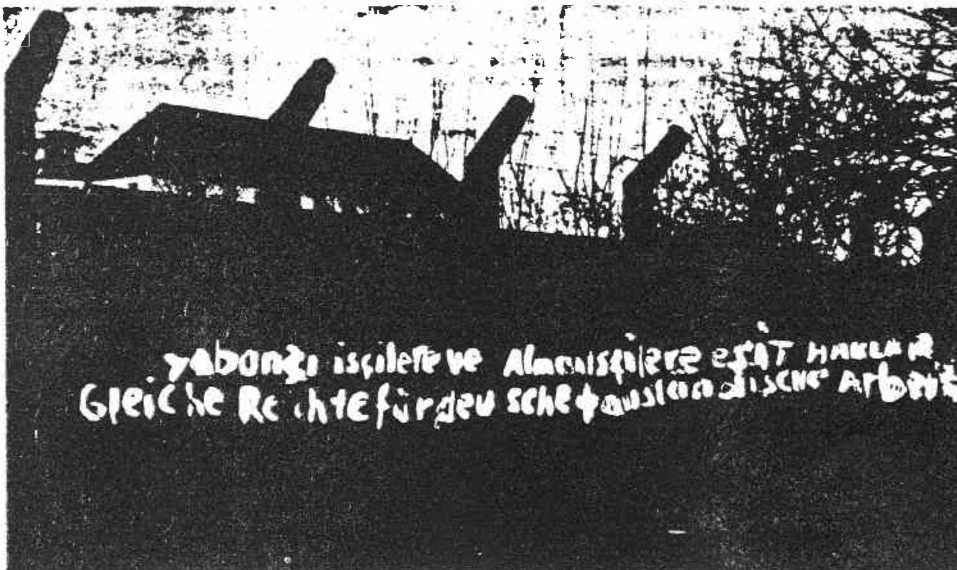
oportünist güçler pasifist ve barışçı tavırlar takınmaktaydılar.

1975'den itibaran, fransız devleti, dünya ekonomik bunalımın karşısında, burjuva ve emperyalist çıkarlarını korumak için, işçi sınıfın yaşama ve çalışma koşullarına daha yoğun şekilde saldırmıştır. Bu seferde oportünist güçler, 1977 senesinde seçim koalisyon proğramlarını yana atarak ve suni şekilde ayrılarak, işçi sınıfını burjuvazinin saldırıları önünde güçsüz ve yönsüz bırakmak için, bunalıma karşı tek çözüm yolun sanki ancak sosyalist partisiyle "komünist" partisinin tekrar seçim birliğine kavuşmalarına bağlı olduğunu göstermeyi başarabilmişlerdir. Böylece, işçi sınıfının mücadele gücünü felçe uğratmak için, seçim birlik palavrasını kullandıktan sonra bölünme oyunlarına değinmişlerdir. Bu ayrılma ve bölünme oyunlar sayesinde 1978 parlemento seçimleri, sosyal açıdan, "istikrarlı" bir hava içersinde yapılmıştır ve 1981 cumhurbaşkan seçimlerine kadar, işçi sınıfı, ora karşı sürdürülen bütün ekonomik ve sosyal baskıların yoğunlaşmalarına rağmen, yönsüz, inisyatifsiz ve yılgın durumda kalmıştır. Bundan böyle, tekrarlayalım, bütün dev sosyal problemlere, saldırılara ve baskılara rağmen, mayıs 1981 seçimlere sosyal barış havası içersinde gidilmiştir. İşte oportünist ve reformist güçlerin, seçimcilik, barışcılık ve burjuva kanunlara saygı çerçevesi içersinde, ister birlik oyunu ile ister suni bölünmeler ve karşıtlıklar aracılığı ile, fransız kapitalist ve emperyalist güçlere sürdürdükleri hizmet politikanın neticesi!...

Bütün bu dönem sürecinde, aşırı solcu gruplar ise (maoculardan troçkistlere kadar) oportünist güçlerin oyunlarının karşısında en enayi şekilde davranmışlardır. Oportünizmi, kısıtlı bir şekilde kınamışlarsa bile, öne koydukları tüm mücadele perspektifleri solun birliğine ve seçim yolu ile zafere kavuşmasına bağlamışlardır. Böylece işçi sınıfın tüm burjuva ve küçük burjuva etkilerden bağımsız olarak örgütlenmesini ve savaşmasını önericeklerine, ancak seçimleri daha radikal bir mücadelenin zorunlu basamağı olarak kabul ederek, ister istemez işçi sınıfın içersindeki sınıflararası işbirlikcilik yanılmalarına karşı çıkacaklarına bu yanılmaların keskinleşmelerine ve derinleşmelerine yardımcı olmuşlardır.

Şimdi 1981'in ilk baharından beri artık bir sol hükümeti burjuva devletin başına gelmiştir ve büyük reformlar gerçekleştireceğini iddia etmektedir. Aslında bütün bu yalancı sözlerin arkasında, sol hükümetin (yani sosyalist partisinin ve "komünist" partisinin) gerçek hedefi sosyal reformcu palavralarla, politik etkisi yıpranarış sağ partilerin yerine geçerek, işçi sınıfını oyalamak ve kapitalist düzeni daha etkili bir şekilde yeniden düzenlemektir. Böylece, hükümetçe hazırlanan reformların tümü, evvelâ patronların çıkarlarını korumaktadırlar ve sonradan işçi sınıfına kısıtlı olarak ve bölücü bir şekilde (yani ancak işçi sınıfın bazı kesimlerine direkt olarak yarayan) kararlaştırılmaktadılar. Örneğin, sol hükümeti yerleşince maaşlara %10 zam yaparken diğer fiyatlara en azından %12 zam yapmıştır; işçilerin sosyal sigorta için ücretlerinden kesilen masraf payını %1 artırmıştır vs.... Bu da şunu gösteriyor ki reformizmin asıl görevi reformcu palavralarla sosyal barışı garantilemektir, patronların çıkarlarını savunmaya yardımcı olmaktır, işçilerin savunucusu olduğunu iddia ederek, reform yolu ile, bağdaşabileceklerini inandırmaktır. Yani, bu beylere göre, reformist bir hükümetin alacağı kararlar ancak sınıf mücadelesinin verebileceği neticelerin yerine yetmektedir!...

Tekrarlayalım sol hükümetin asıl görevi işçi sınıfına kendi yaşama ve çalışma koşullarının kısıtlanmasını kabul ettirmektir, proleterleri bölme politikasını, sağ partilere nazaren değişik biçimlerle devam etmektir (bu konuda fransadaki göçmenlere karşı kararlaştırılan önlemler bir açık örnek teşkil etmektedir; bu hususu partimizin dağıttığı bildiri açıklamaktadır).
Reformistlerin tüm çabalarına karşı, "aşırı" solcu maocu ve troçkist grupların enayice önerdikleri davranışların tersine, biz enternasyonalist komünistler şunu iddia ediyoruz ki işçi sınıfın bugünkü yaşama, çalışma ve mücadele etme koşullarını müdafa etmeleri, tüm yerli yabancı, fabrikalarda, erkek kadın ayırımlarının üstünden birleşerek devrimci sınıfsal savaşa hazırlanmalarına bağlıdır. Bunun için fransız işçi sınıfı fransız devleti ile, yani fransadaki burjuva ve emperyalist çıkarları ile, tamamen karşıt olan kendi öz çıkarlarını savunan sınıf politikasına sarılması zorunludur ve fransız emperyalist devleti tarafından ezilen tüm yığınlara enternasyonalist proleter dayanışma temellerine dayanan eyleme bağlıdır.

Enternasyonalist
Proleter
Enternasyonal Komünist Partisi

Yazışma adresi:

WESTBERLIN
edition programm
Postfach 301 730
1000 Berlin 301

BRD-ÖSTERREICH
edition programm
Postfach 108
2000 Hamburg 6

Postscheckkonto 9635-107 — Berlin-West
Gert Eichhorn — edition programm

POLİTİK İLTİCACILARIN AÇLIK GREVİ İLE EN GENİŞ VE AKTİF PROLETER DAYANIŞMA ZORUNLUDUR!

Alman burjuvazisi karlarını savunmak için işçi sınıfına karşı ve bilhassa göçmen işçilere karşı yoğun saldırılar sürdürmektedir. Bu saldırıların en açık örnekleri iltica müracatlarının rededilmeleri ve ilticacıların sınır dışı ihraç edilmeleridir.

16 kasımdan beri Türkiyeli ve Kürt politik ilticacılar, iltica müracatlarının rededilmelerine karşı, toplama Kamplarında gördükleri hayince ve hayvanca davranışları protesto etmek için sınırsız açlık grevine başlayarak direnmektedirler.

Demokrasi, hürriyet ve "mutluluk" maskesi arkasında gelişen alman burjuva ve emperyalist düzeni, kendi çıkarlarını müdafa etmek için göçmen işçilerini sömürerek o kadar vahşice bastırmaktadır ve zulmetmektedir ki bu göçmenlerin savunabilmeleri için açlık grevinden başka bir mücadele metoduna başvuramamaktadırlar.

Bu son aylar ister Middelsfaehr ve Zirndorf toplama kamplarındaki direnişler ile ister Horb ve Charlottenhof kamplarındaki başlayan açlık grevleri ile Berlinde ve tüm Batı Almanyada geniş bir protesto ve direniş hareketi gelişmektedir. Bu direnişlerle ilticacıların öne koydukları istekler her zaman feci yaşama koşullarının düzeltilmesine değinmektedirler.

Fakat maalesef bu cesur direniş hareketleri büyük yalnızlık içersinde gelişmektedir. Alman burjuva basını bu hareketlerden pek az söz etmiştir ve bu direnişlerden bahsettiği zaman daima göçmenlere karşıt propaganda çerçevesi içersinde söz etmiştir. Pratikte ilticacıların mücadeleleri hiç bir destek görmemiştir. Bundan böyle şimdiye kadar alman burjuvazisi ve emperyalist devleti, ilticacıları şiddet, tutuklamalar, en öncü elemanların sınır dışı edilmeleri ve diğerlerin zulüm altında ezilmeleri yoluyle, büyük kolaylıkla bastırabilmiştir.

Milletlerarası Af örgütü, Horb'taki Caritas gibi İnsan Hakklarını Savunan çeşitli laik, dini burjuva örgütlere ve demokratik "ilerici" kamuoyuna gelince, moral ve laf yardımından başka bir destek göstermemişlerdir. Bu örgütler ancak sürdürülen baskının yasal temellere uygun olmadığını öne sürerek aslında bu baskının özünü değil fakat biçimini eleştirmekteydiler. Bu tip yardım aktif ve militan bir destek hareketin gerçekleşmesini kolaylaştıracağına ve ilerleteceğine sanki burjuvazinin "insani" duygularını okşayarak, kapitalist devletin yasalara uygun bir şekilde davranmasını sağlayarak bir çözüm bulunabileceğini inandırmaktadır!... Zira bu örgütler bile böyle bir görüşün etkisiz olduğunu kabul etmektedirler. Örneğin Berlindeki açlık grevini sürdüren elemanların yaptıkları basın toplantısında milletlerarası af örgütünün bir temsilcisi yapılan açlık grevin demokratik çağrılardan daha etkili olucağını arzu etmekteydi.

Aynı şekilde, burjuva devletin yardımını bekleyen örgütlerden hiç bir gerçek yardım ve etkili dayanışma beklenemez. Örneğin Berlindeki "Alternative Liste" iltica müracatlarının devletce denksel bir şekilde değerlendirilmelerini öngörmektedir. Böylece ekonomik ve politik ilticacıların arasında ayırım yapılmasını kabul etmektedirler. Bu tip bir istek aslında karar ve inisiyatif gücünü burjuva devletin elinde bırakmaktadır. Böyle bir tutum dünya kapitalist sömürünün içersinde ister ekonomik ve sosyal düzende ister direkt olarak politik düzende sürdürülen baskıdan dolayı sürü gibi göç etmeye mecbur kalan yoksul ve işçi yığınlarını bölmektedir. Ekonomik ilticacılar kapitalist baskıdan dolayı müracat etme zorundadırlar; politik ilticacılara nazaren daha düşük bilinçte olsalar bile yine de kapitalizmin kârları için baskı altında ezilmektedirler. Tüm proleterlerin gerçekten birleşmeleri burjuvaların bölme politikasının yani ilticacıların ekonomik ve politik olarak ayırılmalarının, rededilmesine ve tüm müracatların yerine getirilmelerine dayanmaktadır. Bunun için herkezi iğrenç ve vahşi kapitalist baskılara karşı gerçekten sınıfsal temeller etrafında birleştirecek güçte olan asıl istek ve özlem "yapılan tüm politik iltica müracatlarının şartsız ve derhal kabul edilmeleri"'dir.

İlticacıların mücadelesi reformistlerin ve sınıflararası işbirliğini öneren güçlerin etkisinden bağımsız olarak gelişmesi zorunludur. Fakat aynı zamanda ilticacıların mücadelesi fabrikalardan ve işçi semtlerden gelişen aktif desteğe ve gerçek militan proleter dayanışmaya dayanabilmesi şarttır. Böyle bir dayanışma sayesinde burjuvaların baskısı karşısında yalnız kalacaklarına ilticacılar müracatlarını yerine getirme gücünde olabilirler.

Alman burjuvazisi ilticacıları bastırarak aslında Almanyadaki tüm proleterleri bastırmaya hazırlanmaktadır. Bundan böyle tüm proleterler ilticacıların cesur direniş hareketini desteklemek için harekete geçmeleri şarttır.

ALMAN DEMOKRASİNİN GERÇEK YÜZÜ

Alman burjuvazisi ilticacıların kontrolunu kesinleştirerek sürdürdüğü baskıyı yoğunlaştırmaktadır. Böylece, ilticacıların yalnızlığı her gün büyümektedir.

İlticacıların çoğu toplama kamplarında zorla tutulmaktadırlar, ve yahut özel konutlarda birikerek konutların ev sahiplerine büyük kâr getirmektedirler. Halbuki ilticacıların çoğu aylelerinde ve yahut arkadaşlarında oturma fırsatını kullana bilmektedirler.

Yalnızlıktan dolayı ilticacıların çoğu almanca konuşamamaktadırlar ve almancayı öğrenecek durumda değillerdir. Üstelik ilticacılara ziyaret etme hakkı tanınmamaktadır.

Burjuva yasalarına göre ilticacılara ilk 2 sene çalışma hakkı tanınmamaktadır. Doğu ülkelerden gelen politik ilticacılara çalışma hakkı ancak bir sene sonunda verilmektedir. Bunun nedeni hem doğu ülkelerinin ilticacılarını politik yönden kullanabilmektir hem de tüm ilticacıları ayırımlar aracılığı ile bölmektir. Çalışamadıklarından dolayı bütün ilticacılar bir "sosyal yardıma" bağlıdırlar. Bu sosyal yardım ise bir sürü idari ve bürokratik oyun aracılığı ile çok düşüktür, ve hatta son zamanlarda ancak maddi ve düşük kaliteli eşyaların dağıtımına dönüşmüştür ve artık para olarak verilmemektedir.

Böyle bir durum kaçak çalışmanın gelişmesine yol açmakta ve burjuvalara büyük kârlar temin etmektedir. Örneğin gizli çalışan ilticacılar ortalama saatte 3,-DM almaktadırlar.

Çoğu zaman resmi makkamlarca gülünç bir ücrete karşı (saatle 1 DM) çalışma zorundadırlar. Bu tip işleri kabul etmedikleri taktirde sosyal yardım derhal kesilmektedir.

Sözümona kanun dışı hareket ettikleri ve "kamu düzenini" bozdukları taktirde derhal tutuklanabilmektedirler ve çoğu zaman ihraç edilmektedirler. Sınır dışı ihraç edildikleri zaman geldikleri ülkelerinin polisi tarafından derhal tutuklanmaktadırlar, örneğin 1981 haziran ayında Sri Lankalı Tamile ilticacıları topluca ihraç edilince Sri Lankaya vardıkları an hemen yerli polis tarafından tutuklanmışlardır.

Bu baskı, zulüm, sömürü durumu ilticacıların müracatları rededilinceye kadar senelerce devam etmektedir (bir müracatın kabul edilmesi çok nadirdir. Müracat rededilince ya sınır dışı ihraç edilerek ülkelerine geri dönmek yada kaçak olarak (yani daha büyük bir baskı altında) Almanyada kalmaktan başka yapacakları bir şey yoktur.

Böylece ilticacıların kendi ülkelerindeki gördükleri baskı Almanyada devam etmektedir. Alman emperyalist devletin ilticacılara karşı takındığı tavır aslında yerli devletlerin baskı ve zulüm politikasının uzantısıdır.

TÜM İLTİCACILARA ÇALIŞMA HAKKI VE MECBURİ ÇALIŞMANIN YOK EDİLMESİ!

SOSYAL YARDIMIN PARA OLARAK VERİLMESİ İÇİN!

TOPLAMA KAMPLARIN KALDIRILMALARI İÇİN!

TÜM İLTİCACILARA AİLELERİNİ GETİRME HAKKI VE ONLARLA BERABER YAŞAMA HAKKI KABUL EDİLMESİ İÇİN!

BEDAVA DİL VE İŞ EĞİTİMİ İÇİN!

İLTİCACILARIN SINIR DIŞI İHRAÇ EDİLMELERİNE VE SINIRDAN GERİ ÇEVRİLMELERİNE SON!

GÖÇMENLİĞİN KONTROLUNA SON!

TÜM POLİTİK İLTİCA MÜRACATLARIN DERHAL KABUL EDİLMELERİ İÇİN!

TÜM YABANCI YASALARA KARŞI!

YAŞASIN İŞÇİ BİRLİĞİ VE PROLETER DAYANIŞMA!

Böyle bir proleter dayanışmanın gerçekleşmesi ile tüm işçi sınıfın ırk ve milliyet ayırımların üstünden burjuva devletlerin karşı devrimci birliği karşısında birleşmelerini kolaylaştıracaktır. Zaten bir sürü göçmen işçileri ve politik ilticacılar kendi devletlerinde sürdürülen baskıya karşı Almanyada mücadele etmeye devam etmektedirler. Örneğin Berlindeki, Frankfurtteki ve Hamburgdeki Türkiyeli ve Kürt ilticacıların açlık grevi Türkiyedeki yapılan baskıyı ve işkencelerini de protesto etmekteydi; ekim 1981 sonunda Berlindeki İranlilarin açlık grevide İrandaki karşı devrimci baskıyı kınamaktaydı.

Zaten Batı Almanya emperyalist devleti diğer ülkelerde yerli devletlerin sürdürdükleri baskıdan yararlanmaktadır: hem silah satışlarını artırmaktadır hem de ekonomik ve politik etki alanını genişletmektedir. Bundan böyle alman proleterleri kendi devletlerinden ayrılarak burjuvazinin arkasında kuyrukculuk yapmaktan kurtularak enternasyonal proleter dayanışmanın gelişmesini gerçekleştirmeleri büyük önem taşımaktadır. Pakistanlı, Hindli, İranlı, Türkiyeli vs. göçmen işçilerine karşı sürdürülen saldırılar almanyadaki işçilerin alman devletine karşı kin beslemelerine yol açması şarttır. Kapitalistlerin enternasyonal dayanışmalarına karşı tek çözüm yolu işçi sınıfın proleter enternasyonalizmin temelleri etrafında birleşmesidir.

Bundan böyle politik ilticacılar direnişlerinde yalnız kalmamaları çok önemlidir. Politik ilticacıların cesur direniş mücadelesi ne kadar güç şartlar içinde geliştiğini etrafımızda, yani fabrikalarda ve mahallelerde, bildirelim. Açlık grevini sürdüren yoldaşlara aktif destek göstermek için ve onları yüreklendirmek için yanlarına gidelim (Mehringhog, Gneisenaustr.2, Berlin). Onlara başlangıçta küçük boyutta olsa bile aktif bir destek ve dayanışma göstermek mümkündür.

YABANCILAR YASASINA KARŞI!

TÜM İLTİCACILARIN MÜRACATLARI DERHAL VE KOŞULSUZ YERİNE GETİRİLMELERİ İÇİN!

YAŞASIN PROLETER DAYANIŞMA!